

สภาพสังคมในปัจจุบัน สตรีหรือผู้หญิงได้เข้ามามีส่วนร่วมในกิจกรรมต่างๆทางสังคมมากขึ้นเกือบทุกวงการ ทั้งวงการการศึกษา การขนส่งคมนาคม ในสภา ในศาลสถิตยุติธรรม ทนายความ ผู้พิพากษา หรือแม้แต่ในวงการกีฬา โดยพวกเธอเหล่านั้นจะเป็นทั้งผู้เล่นของทีม ผู้ฝึกสอน หรือแม้แต่ผู้จัดการทีมหรืออาจเป็นในนามของกองเชียร์เพื่อสร้างสีสันความสนุกสนานและเป็นกำลังใจให้กับทีมของตน ผู้หญิงในปัจจุบันจึงกลายเป็นส่วนหนึ่งของการแข่งขันฟุตบอล วอลเลย์บอล หรือในการแข่งขันว่ายน้ำ วิ่งข้ามรั้ว กระโดดไกล และกระโดดสูงทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับชาติ และนานาชาติ

ศัตรูของอิสลามสามารถสร้างความชอบธรรมให้กับผู้หญิงโดยการเรียกร้องเชิญชวนพวกเธอเหล่านั้นออกจากบ้านไปสมาคมกับผู้ชายในทุกๆวงการดังที่ได้กล่าวมา พวกเธอเหล่านั้นจึงเกิดการสูญเสีย¹¹⁸ และสร้างความเสียหายให้กับผู้อื่น¹¹⁹ นอกจากนี้พวกเธอยังเผยแพร่ความเสื่อมโทรมและความต่ำทรามทางจริยธรรมให้กับสังคมด้วยการเปิดเผยเอาเราะฮ์หรืออวัยวะพึงสงวนของร่างกายเธอต่อสาธารณชนและการคลุกคลีปะปนกับเพศตรงข้าม เพราะแท้จริงแล้วผู้หญิงนั้นคือฟิตนะฮ์(สิ่งทดสอบ) ทั้งจากน้ำเสียง อากัปกิริยา ลักษณะท่าทาง ตลอดจนโครงสร้างทางสรีระทุกส่วนของร่างกายเธอสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นเอาเราะฮ์ (อวัยวะพึงปกปิดตามหลักศาสนบัญญัติ) และจัดเป็นฟิตนะฮ์ที่ยิ่งใหญ่สำหรับบุรุษเพศและมวลมนุษยชาติ ท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวไว้ว่า

(())

ความว่า“ฉันมิได้จาก (ทั้ง) ฟิตนะฮ์ใดที่เป็นอันตรายต่อบรรดาบุรุษเพศมากไปกว่า ฟิตนะฮ์ที่เกิดจากบรรดาสตรีเพศ” (บันทึกโดย al-Bukhariy, 1987 : 4700 และ Muslim, n.d. : 2740)

นอกจากนี้ท่านนบี(ﷺ) ยังได้ยังเทียบฟิตนะฮ์ของสตรีเพศเท่ากับฟิตนะฮ์ของคูนยาโดยท่านกล่าวว่า

(())

ความว่า“โลกคูนยานี้ทั้งหวนทั้งเขี้ยวสดอัลลอฮ์ได้ให้พวกท่านเป็นตัวแทนของพระองค์บนหน้าแผ่นดินนี้ หลังจากนั้นพระองค์จะทรงเพ่งมองยังการกระทำ

¹¹⁸ หมายถึงสูญเสียสิทธิที่จะเป็นแม่บ้าน อยู่กับบ้านอย่างสบายไม่ต้องออกไปแก่งแย่งงานกับผู้ชายทำ

¹¹⁹ เพราะร่างกายผู้หญิงโดยทั่วไปแล้วเป็นเอาเราะฮ์และฟิตนะฮ์(บททดสอบ)สำหรับผู้ชาย

ของพวกท่าน ดังนั้นพวกท่านจงเกรงกลัวโลกคุณยา และจงเกรงกลัวสตรีเพศ เพราะฟิตนะฮ์แรกที่มีต่อลูกหลานอิสรออีลนั้นเกิดจากสตรีเพศ” (บันทึกโดย Muslim,n.d. : 2742)

สิ่งที่ควรระวังและพึงตระหนักในประเด็นความเท่าเทียมกันระหว่างชายหญิงในด้านกีฬา

1) อิญาบ¹²⁰ของสตรีมุสลิมะฮ์

อิญาบคือกำแพงที่สร้างความปลอดภัยของสตรี เป็นสัญลักษณ์แห่งศักดิ์ศรีและความมีคุณค่าของสตรี อิญาบคือปัจจัยความสงบสุขของสังคมคือความสูงส่งของอิสลาม สังคมกำลังถูกรุมเร้าและคุกคามจากนานาอารยธรรมอันไร้ซึ่งศีลธรรม ด้วยเหตุนี้ศาสนาจึงได้บัญญัติมาตรการรับมือกับสิ่งเหล่านั้น และหนึ่งในมาตรการป้องกันโดยวิถีอิสลามในการแก้วิกฤติสังคมก็คือการสวมใส่อิญาบของบรรดาสตรี

ตามบทบัญญัติของอิสลาม กีฬาหรือสิ่งอื่นใดก็ตามเป็นสิ่งที่ไม่สามารถทำให้สิ่งหะรอมกลายเป็นสิ่งที่หะลาลได้ เช่นเดียวกับการมีเจตนาหรือเจตนาที่ดีในอันที่จะเชิดชูเกียรติยศชื่อเสียงของประเทศให้สูงส่ง มิได้หมายถึงการยินยอมอนุญาตให้สตรีมุสลิมะฮ์เปิดเผยเอวและอกของตนเองต่อสาธารณชนได้ ทั้งนี้มีความแตกต่างกันอย่างมากระหว่างเสื้อผ้าที่ใช้ในการแข่งขันกีฬากับอิญาบตามหลักการศาสนาที่เป็นคำสั่งจากพระเจ้าผู้ทรงสร้างของนาง

อัลลอฮ์(ﷻ)ได้ตรัสว่า

﴿وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَرِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا

يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا﴾ (31:)

ความว่า: “และจงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)แก่บรรดามุอ์มีนะฮ์ให้พวกเธอลดสายตาของพวกเธอลงต่ำ และให้พวกเธอรักษาอวัยวะพึงสงวนของพวกเธอ และอย่าเปิดเผยเครื่องประดับของพวกเธอ เว้นแต่สิ่งที่พึงเปิดเผยได้” (อันนุร :31)

อัลลอฮ์(ﷻ)ได้ตรัสในอีกอายะฮ์หนึ่งว่า

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِّأَزْوَاجِكَ وَبَنَاتِكَ وَنِسَاءِ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ

¹²⁰ คืออากรณสำหรับปกปิดเอวและอกหรืออวัยวะพึงสงวนสำหรับสตรีตามบทบัญญัติศาสนาอิสลาม

عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبِيبِهِنَّ ذَٰلِكَ أَذْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذِنَنَّ وَكَانَ

اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا ﴿ ٥٩ ﴾

ความว่า:“โอ้ นะบีเอ๋ย !จงกล่าวแก่บรรดาภริยาของเจ้าและบุตรสาวของเจ้าและบรรดาหญิงของบรรดาผู้ศรัทธา ให้พวกนางดึงเสื้อคลุมของพวกนางลงมาปิดตัวของพวกนางนั้นเป็นการเหมาะสมกว่าที่นางจะเป็นที่รู้จักเพื่อที่พวกนางจะไม่ถูกรบกวนและอัลลอฮฺทรงเป็นผู้ภัยผู้ทรงเมตตาเสมอ” (อัลอะฮฺซาบ 59)

บรรดาปราชญ์กฎหมายอิสลามมีทัศนะที่สอดคล้องในประเด็นที่ว่า เป็นสิ่งวาญิบสำหรับมุสลิมะฮฺที่จะต้องปกปิดเอาเราะฮฺของนางนอกจากในส่วนที่เป็นใบหน้า ฝ่ามือและเท้าของนางเท่านั้น และพวกเขาไม่มีความเห็นที่ขัดแย้งกันในเรื่องนี้แต่อย่างใด (al-Makdisiy, 1993: 3/208) นอกจากนี้มีบางตัวบทที่ชี้ให้เห็นว่ามีการบัญญัตินิกอบ¹²¹ สำหรับสตรีมุสลิมะฮฺดังหะดีษบทที่ว่า

(())

ความว่า “ไม่มีการคลุมหน้าและใส่ถุงมือสำหรับผู้ที่อยู่ในระหว่างการครองอิสรอม (บันทึกโดย al-Bukhariy, 1987 :1741)

หะดีษบทนี้มีนัยบ่งชี้โดยความหมายที่ตรงกันข้าม () ซึ่งมีความหมายว่า เมื่อท่านนบี (ﷺ) ไม่อนุญาตให้ผู้ที่อยู่ระหว่างการครองอิสรอมคลุมหน้าและสวมถุงมือ ความหมายในทางกลับกันก็คือผู้ที่มิได้อยู่ระหว่างการครองอิสรอม ต้องมีการคลุมหน้าและใส่ถุงมือ

2) การถูกเนื้อต้องตัวกัน

ในความนึกคิดของคนทั่วไปการถูกเนื้อต้องตัวกันเป็นสิ่งที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ในการแข่งขันกีฬาเกือบทุกประเภท ซึ่งในบางครั้งการถูกเนื้อต้องตัวนั้นจะเกิดขึ้นระหว่างเพศเดียวกัน กล่าวคือระหว่างผู้ชายกับผู้ชาย และระหว่างผู้หญิงกับผู้หญิงด้วยกัน แต่ในบางครั้งบางโอกาสก็เป็นการถูกเนื้อต้องตัวกันระหว่างชายกับหญิงซึ่งถือเป็นการละเมิดบทบัญญัติของศาสนา ทั้งเป็นการปลุกอารมณ์ตัณหาและก่อกำเนิดไฟตะฮฺอีกด้วย ท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

))

((

¹²¹ นิกอบหมายถึงผ้าคลุมหน้าสำหรับมุสลิมะฮฺ

ความว่า“ห้ามผู้ชายมองไปยังเอวเราะฮ์ของผู้ชายและห้ามผู้หญิงมองไปยังเอวเราะฮ์ของผู้หญิง และห้ามชายกับชายอยู่ในผ้าฝืนเดียวกัน และห้ามหญิงกับหญิงอยู่ในผ้าฝืนเดียวกัน”(บันทึกโดยMuslim,n.d. :1338)

นอกจากนั้นท่านนบี(ﷺ)ยังได้ห้ามผู้ชายจับมือกับหญิงอื่นที่ไม่ใช่มะฮฺรอมดัง
หะดีษต่อไปนี้

(())

ความว่า “ ผู้ใดสัมผัสมือของหญิงอื่นที่ไม่มีความเกี่ยวข้องกับ(เป็นมะฮฺรอม)กับคน
ก่อนถ่านที่มีไฟลุกอยู่จะถูกวางบนฝ่ามือของเขาในวันกิยามะฮ์” (บันทึกโดย
al-Zaila-iy,1995 : 6/128)

และในหะดีษอีกบทหนึ่งที่ยาฮฺยาน โดยท่านหญิงอาอิชะฮ์ ท่านได้กล่าวว่า

(())

ความว่า “ไม่แน่นอน ฉันขอสาบานด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ท่านนบีไม่เคย
สัมผัสมือกับหญิงอื่นใดเลย นอกจากท่านทำการให้สัตยาบันด้วยคำพูด” (บันทึก
โดยal-Bukhariy,1987 : 6788,และMuslim,n.d. :1866)

ดังนั้นจึงเป็นสิ่งที่หะรอมที่จะมีการจับมือหญิงอื่นที่สามารถแต่งงานกับตน และถูกเนื้อ
ต้องตัวของนาง ไม่ว่าหญิงคนนั้นจะบรรลุนิสถานภาวะแล้วหรือไม่ก็ตาม และไม่ว่าเจตนาของเขาจะดี
หรือไม่ แม้กระทั่งชายที่มีความชำนาญเฉพาะทางในหน้าที่การงานของเขาในอาชีพใดอาชีพหนึ่งก็ไม่
อนุญาตกระทำการดังกล่าวนี้ได้

การถูกเนื้อต้องตัวของหญิงอื่นนั้น มิได้มีความแตกต่างจากการมองสิ่งที่หะรอมแต่อย่าง
ใด ดังนั้นจึงถือเป็นสิ่งต้องห้ามหากผู้ชายจะมองไปยังเอวเราะฮ์ของผู้ชายด้วยกัน และผู้หญิงก็หะรอม
มองเอวเราะฮ์ของผู้หญิงด้วยกัน เช่นเดียวกันกับที่ผู้ชายหะรอมมองเอวเราะฮ์ของผู้หญิง และหญิงมองเอ
วเราะฮ์ของผู้ชายโดยไม่มีความจำเป็นหรือคืบขัน และการถูกเนื้อต้องตัวในเกมกีฟาก็ไม่เข้าข่ายความ
จำเป็นคืบขันในศาสนา อัลลอฮ์(ﷻ)มีคำสั่งชัดเจนให้ผู้ศรัทธาทั้งชายและหญิงลดสายตาจากการมองเอ
วเราะฮ์ของคนอื่นดังอายะฮ์ที่ว่า

﴿ قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَحَفَظُوا فُرُوجَهُمْ ﴾

ذَلِكَ أَزْكَىٰ لَهُمْ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا يَصْنَعُونَ ﴿٣٠﴾ (30:)

ความว่า “จงกล่าวเถิดมุฮัมมัดแก่บรรดาผู้ศรัทธาชาย ให้พวกเขาลดสายตาของพวกเขา เบาลงต่ำและให้พวกเขารักษาทวารของพวกเขา นั่นเป็นการบริสุทธิ์ยิ่งแก่พวกเขา แท้จริงอัลลอฮ์ทรงรอบรู้สิ่งที่พวกเขากระทำ” (อันนุรุ: 30)

และอีกอายะฮ์ที่ว่า

﴿وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ فُرُوجَهُنَّ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا﴾ (31 :)

ความว่า: “และจงกล่าวเถิด(มุฮัมมัด)แก่บรรดามุอ์มินะฮ์ให้พวกเขาลดสายตาของพวกเขา เบาลงต่ำ และให้พวกเขารักษาวัยวะฟิงสงวนของพวกเขา และอย่าเปิดเผย เครื่องประดับของพวกเขา เว้นแต่สิ่งที่พึงเปิดเผยได้” (อันนุรุ :31)

3) การเดินทางไกลของสตรีที่เป็นนักกีฬาโดยปราศจากมะฮูรอุม

การมีส่วนร่วมในการแข่งขันกีฬาทั้งในระดับท้องถิ่น ภูมิภาค ระดับชาติ หรือนานาชาติ บางครั้งทำให้นักกีฬาที่เป็นสตรีต้องเดินทางไกล ซึ่งโดยปกติแล้วการเดินทางของนางนั้นจะไม่มีสามีหรือมะฮูรอุมร่วมเดินทางไปพร้อมกับนาง เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว ท่านอบูสุร็อยเราะฮ์ได้รายงาน ว่า (ﷺ) ท่านนบีได้กล่าวว่า

(())

ความว่า“ไม่เป็นที่อนุมัติแก่สตรีผู้ศรัทธาเดินทางระยะทางหนึ่งวันนอกจากต้องมีผู้ที่เป็นมะฮูรอุมกับนาง(ร่วมเดินทางพร้อมกับนางด้วย)” (บันทึกโดยMuslim, n.d. :827)

ในบางสายรายงานกำหนดระยะเวลาการเดินทาง 2 วัน แทน 1 วัน และในบางสาย รายงานกำหนด 3 วันแทน 1 วัน ส่วนในอีกสายรายงานหนึ่งกำหนดระยะเวลาการเดินทาง 1 วันกับ 1 คืน แทน 1 วัน ซึ่งสายรายงานเหล่านี้ทั้งหมดล้วนถูกต้อง(เศาะหีห)¹²²

การรายงานที่แตกต่างกันในด้านระยะเวลาของการเดินทางที่ระบุในหะดีษต่างๆ อิบน์หะญูร์ อัลอัศเกาะลานีย์(al-Asqalaniy,;1978201) ได้อธิบายว่า : การรายงานดังกล่าวเป็นไปตามความ

¹²² หะดีษต่างๆเหล่านี้ในหนังสือ () หะดีษหมายเลข 826 เป็นต้นไป

แตกต่างของบรรดาผู้ถามและคำถามของพวกเขา ด้วยเหตุนี้จึงมีคำตอบจากท่านนบีที่แตกต่างกันออกไป

บรรดาปราชญ์กฎหมายอิสลามมีทัศนะเกี่ยวกับการเดินทางไกลของสตรีโดยไม่มีมะสุรอมดังนี้

ทัศนะที่ 1 เห็นว่าการเดินทางไกลของสตรีโดยไม่มีมะสุรอมเป็นสิ่งที่ไม่อนุมัติ แม้กระทั่งการเดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์ที่เป็นวาญิบก็ตาม เป็นทัศนะของอุละมาอ์มัซฮับหะนาฟี¹²³ มัซฮับหัมบะลี¹²⁴ (Muaffiq al-Din, 1989:8/77) และเป็นทัศนะหนึ่งของมัซฮับชาฟีอี (al-AsQalaniy, 1978:7/203) รวมทั้งเป็นทัศนะของอุละมาอ์ร่วมสมัยหลายท่านเช่น ท่านอับดุลอะซีซบุตรบาช ท่านอับดุลอัยมีน และท่านศอลิฮอัลฟาซานเป็นต้น¹²⁴

ทัศนะที่ 2 เห็นว่าไม่อนุญาตให้สตรีเดินทางไกลโดยปราศจากมะสุรอม ยกเว้นในกรณีที่สตรีผู้นั้นเดินทางเพื่อไปประกอบพิธีฮัจญ์พร้อมกับเหล่าสตรีมุมีนาต (ผู้ศรัทธา)ด้วยกัน ซึ่งสตรีเหล่านั้นเป็นผู้ที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้ หรือเดินทางไปพร้อมกับมุสลิมะฮ์ที่เป็นเสรีชนที่เชื่อถือได้แม้เพียงคนเดียว โดยต้องพิจารณาถึงความปลอดภัยของเส้นทางเป็นหลัก เป็นทัศนะของมัซฮับมาลีกี¹²⁵ และเป็นทัศนะที่ถูกต้อง (ถูกต้องสรร) ของมัซฮับชาฟีอี (al-Nawawiy, n.d.:8/311) ทัศนะนี้เป็นรายงานหนึ่งจากอิมามอะฮ์มัด (Ibn-Qudamah al-Maqdisiy, 1997:5/30)

ทัศนะที่ 3 การเดินทางไกลของสตรีโดยไม่มีมะสุรอมเป็นที่อนุมัติในทุกๆการเดินทางที่เป็นที่อนุมัติ () หากนางเชื่อมั่นในความปลอดภัยของตนเอง เป็นทัศนะของอับนุตัยมียะฮ์ และเป็นทัศนะของอุละมาอ์ร่วมสมัยเช่นท่านยูสุฟ อัลเกาะเราะฎอวีย์¹²⁶ ท่านอับดุลลอฮ์บุตรญิบรีน¹²⁷ ท่านอับดุลลอฮ์ อัลบัสซัม¹²⁸ และท่านอับดุลมุห์ซิน อัลอูบัยกาน¹²⁹ เป็นต้น

หลักฐานและเหตุผลของทัศนะต่างๆ

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะต่างๆมีดังนี้

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะที่ 1

¹²³ ท่านอิมามอนูหะนีพะสุกำหนดเงื่อนไขระยะเวลาการเดินทางของสตรีที่ต้องมีมะสุรอมสามคืน และท่านมีความเห็นว่า ไม่ต้องพิจารณาเรื่องของมะสุรอมนอกจากในการเดินทางไกลที่มีระยะทางให้ละหมาดย่อได้ (al-Saracsiy, 2001:4/122)

¹²⁴ (www.saaaid.net สืบค้นเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2552)

¹²⁵ Malik bin Anas, 1985:1/425, Ibn Nasr al-Malikiy, 1998:1/317

¹²⁶ (www.islamonline.net สืบค้นเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2552)

¹²⁷ (www.saaaid.net สืบค้นเมื่อวันที่ 27 มิถุนายน 2552)

¹²⁸ al-Bassam, 2003:4/35

¹²⁹ (www.scribp.com/doc สืบค้นเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2552)

1- หะดีษที่รายงานจากท่านอบูสุร็อยเราะฮฺ ท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

(())

ความว่า“ไม่เป็นที่อนุมัติแก่สตรีผู้ศรัทธาเดินทางระยะทางหนึ่งวันนอกจากต้องมีผู้ที่เป็นมะสุรอมกับนาง(ร่วมเดินทางพร้อมกับนางด้วย)”¹³⁰

ตามนัยปรากฏชัด()ในหะดีษข้างต้นบ่งชี้ว่าการเดินทางระยะเวลาหนึ่งวันของสตรีที่ไม่มีมะสุรอมร่วมเดินทางพร้อมกับนางเป็นสิ่งที่ต้องห้าม ซึ่งหมายรวมถึงการเดินทางเพื่อประกอบพิธีฮัจญ์และการเดินทางไกลทั่วไปโดยไม่มีข้อยกเว้น

2- หะดีษที่รายงานจากท่านอับดุลบาส ท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

)

:

((" :

ความว่า “ไม่อนุญาตให้สตรีเดินทางไกลนอกจากต้องมีผู้ที่เป็นมะสุรอมกับนาง (ร่วมเดินทางไปกับนางด้วย) และห้ามมิให้ชายคนใดเข้าไปหานางนอกจากจะมีมะสุรอมอยู่พร้อมกับนาง”ชายผู้หนึ่งจึงกล่าวว่า“โอ้ท่านเราะฮฺฎูล(ﷺ) ฉันต้องการออกไปร่วมรบกับทหารกองนั้น กองนี้ แต่ภรรยาของฉันเธอประสงค์ต้องการทำฮัจญ์” ท่านนบี(ﷺ) จึงกล่าวว่า “ท่านจงออกไป(ทำฮัจญ์)พร้อมกับนางเถิด” (บันทึกโดยal-Bukhariy,1987:4935, และMuslim,n.d.:1341)

หะดีษข้างต้นมีนัยบ่งบอกว่าการที่ท่านนบี(ﷺ) บอกให้ชายผู้นั้นละทิ้งการออกไปทำสงครามปกป้องศาสนาและใช้ให้ไปทำฮัจญ์พร้อมกับภรรยาของเขา และการที่ท่านนบี(ﷺ) ไม่ได้ถามชายผู้นั้นถึงความเชื่อมั่นในความปลอดภัยของภรรยาของเขา หรือถามถึงบรรดาสตรีที่เขาสามารถไว้เนื้อเชื่อใจได้ร่วมเดินทางไปพร้อมกับภรรยาของเขา สิ่งต่างๆเหล่านี้ล้วนบ่งชี้ว่าการห้ามของท่านนบี(ﷺ) ที่มีต่อชายผู้นั้น เป็นการห้ามทั่วไปที่ครอบคลุมในทุกๆการเดินทางของสตรีที่ปราศจากมะสุรอม (www.saaaid.netสืบค้นเมื่อวันที่ 28 มิถุนายน 2552)

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะที่ 2

1- หะดีษที่รายงานว่า

¹³⁰ หะดีษอ้างแล้วหน้า120

))

((

ความว่า “ท่านอุมัรบุตรอัลค็อตตอบ ได้อนุญาตให้บรรดาอุมมุลมุมีนีน¹³¹เดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์กับบรรดาสตรีผู้ศรัทธาที่ซื่อสัตย์และเป็นที่ยึดถือได้ โดยท่านอุมัรได้ส่งท่านอุสมานบุตรอ็อฟฟานและท่านอับดุลเราะฮฺมานร่วมเดินทางไปกับพวกนางด้วย(บันทึกโดย al-Bukhariy,1996:2/219)

หะดีษบทนี้บ่งชี้ว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นดังกล่าวนั้น นอกจากเป็นทัศนะที่สอดคล้องกันระหว่างท่านอุมัร ท่านอุสมาน ท่านอับดุลเราะฮฺมาน และบรรดาอุมมุลมุมีนีนแล้ว ปรากฏว่าบรรดาสะหะบะฮฺทั้งหลายในสมัยนั้นต่างมิได้ปฏิเสธการกระทำดังกล่าวนี้แต่อย่างใด ดังนั้นจึงถือได้ว่าเป็นอิญญ์มาอ์ (al-AsQalaniiy, 1978:8/202)

2- หะดีษที่รายงานจากท่านอะดิย์บุตรฮาติมว่าท่านนบี(ﷺ)ได้พรรณนาถึงความรุ่งโรจน์และการแผ่ขยายของอาณาจักรอิสลามในอนาคตกาลว่า

))

((

ความว่า “เวลาหนึ่งเกือบใกล้มาถึง เมื่อสตรีที่อยู่ในคุ่ม¹³²จะออกเดินทางจากหัยเราะฮฺ¹³³ นางจะเป็นผู้นำขลุ่ยลอสฺ(วิหารศักดิ์สิทธิ์กะบะฮฺ) ในขณะที่ไม่มีผู้ใดอยู่เคียงข้างนาง นางไม่เกรงกลัวผู้ใดนอกจากอัลลอสฺ” (บันทึกโดย al-Bukhariy,1987: 3595)

หะดีษบทนี้ไม่ได้บ่งบอกแต่เพียงว่าเหตุการณ์ดังกล่าวเป็นสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นในอนาคตเท่านั้น แต่ยังบ่งชี้โดยนัยว่าการกระทำของนางเป็นสิ่งที่อนุมัติเช่นกัน ทั้งนี้เพราะท่านนบี(ﷺ)กล่าวชื่นชมและยอมรับการกระทำของนาง ซึ่งถ้าหากการกระทำของนางเป็นสิ่งที่ขัดกับบทบัญญัติของศาสนาแล้วท่านนบี(ﷺ) ก็ย่อมไม่กล่าวชื่นชมนางอย่างแน่นอน (al-Nawawiy.7/68,al-AsQalaniiy, 1978:8/202)

3-หะดีษที่รายงานจากอับดุลลอสฺบุตรอุมัรที่ว่า

¹³¹ หมายถึงบรรดาภรรยาของท่านนบีซึ่งพวกนางเปรียบเสมือนมารดาของเหล่าศรัทธาชน

¹³² คือสตรีที่นั่งบนหลังอูฐที่มีหลังคาค้ำยันกระโจมป้องกันแดดฝน

(al-Marbawiy,n.d.:1/376,Bin Muslim.n.d.:298)

¹³³ สถานที่แห่งหนึ่งตั้งอยู่ในเมืองกุฟะฮฺในประเทศอิรักในปัจจุบัน(al-Nawawiy.:7/68)

((: ...))

ความว่า“..ชายอีกคน ได้ลุกขึ้นยืนและถามท่านนบีว่า อะไรคือหนทาง¹³⁴()
 โอ้ท่านเราะสุล? ท่านเราะสุลกล่าวว่า(อัลสะบิล)คือเสบียงและพาหนะ”(บันทึก
 โดย al-Tirmidhiy,n.d.:4084)

โดยนัยแห่งความหมายของหะดีษนี้คือท่านนบี(ﷺ) ไม่ได้กล่าวถึงมะฮฺรอมว่าเป็น
 เงื่อนไขในการวาญิบฮัจญ์ ซึ่งถ้าหากมันถูกกำหนดให้เป็นเงื่อนไขในการวาญิบฮัจญ์จริงท่านนบี(ﷺ) ก็
 ย่อมกล่าวถึง เนื่องจากเป็นเรื่องสำคัญที่ไม่ควรล่าช้าในการอธิบาย

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะที่ 3

หลักฐานของกลุ่มทัศนะที่3 ในประเด็นมะฮฺรอมไม่ใช่เงื่อนไขของการวาญิบฮัจญ์คือ
 หลักฐานเดียวกันกับหลักฐานของกลุ่มทัศนะที่ 2 ที่ได้นำเสนอไปแล้ว ส่วนในประเด็นการเดินทางทั่วไป
 อื่นๆที่เป็นการเดินทางที่อนุมัตินั้น กลุ่มทัศนะที่สามมีเหตุผลดังนี้

1-เหตุผลของการห้ามสตรีเดินทางไกลโดยปราศจากผู้ที่ป็นมะฮฺรอมกับนางก็คือ
 เหตุผลด้านความปลอดภัยและการเกรงกลัวฟิตนะที่อาจเกิดขึ้นกับนาง ทั้งนี้เพราะการเดินทางในอดีต
 กาลนั้นเป็นการเดินทางที่ยากลำบากและเต็มไปด้วยอันตรายต่างๆมากมาย โจรผู้ร้ายมีมากมายชุกชุม
 คอยทำการปล้นสะดมและทำร้ายผู้เดินทางโดยเฉพาะสตรีที่เดินทางตัวคนเดียวด้วยแล้วย่อมมีโอกาสตก
 เป็นเหยื่อของเหล่ามิถาชน ผิดกับการเดินทางในยุคสมัยนี้ที่มีทั้งความรวดเร็วสะดวกสบายและมักเป็น
 การเดินทางกันเป็นกลุ่มใหญ่ๆ ทั้งการเดินทางโดยเครื่องบิน เรือโดยสารและรถยนต์ประเภทต่างๆเช่น
 รถทัวร์ รถไฟ และรถตู้ เป็นต้น ซึ่งการเดินทางในรูปแบบดังกล่าวย่อมมีคนดีที่น่าเชื่อถือร่วมอยู่ด้วยเป็น
 จำนวนมาก จึงเป็นสิ่งที่สามารถขจัดความหวาดกลัวออกจากหัวใจของผู้หญิงได้ ทั้งนี้เพราะนางนั้นหา
 ได้เดินทางเพียงตัวคนเดียวแต่อย่างใด กอปรกับการเดินทางในสมัยนี้ใช้เวลาเพียงน้อยนิด โดย
 บางครั้งอาจใช้เวลาเพียงไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น ซึ่งเป็นการเดินทางที่รวดเร็วจนไม่น่าจะเรียกว่าเป็นการ
 เดินทางด้วยซ้ำ (www.qaradawi.net, www.scribp.com/doc สืบค้นเมื่อวันที่ 29/6/2552)

2- อิสลามเป็นศาสนาที่เน้นความง่ายดายในการปฏิบัติ ไม่ต้องการให้ประชาคมมุสลิม
 ได้รับความยากลำบากในการปฏิบัติศาสนกิจและการดำเนินชีวิต อัลลอฮฺตรัสว่า

¹³⁴ หมายถึงอัลสะบิล()ในอายะฮฺที่ว่า

[97:] ((((وَلِلَّهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مِنْ اسْتِطَاعٍ إِلَيْهِ سَبِيلًا))) ความว่า “สิทธิของอัลลอฮฺที่มีแก่นมนุษย์นั้นคือการ
 มุ่งหน้าสู่บ้านหลังนั้น (บ้านของอัลลอฮฺ) อันได้แก่ผู้ที่สามารถหาหนทางไปยังมันได้” (ส่วนหนึ่งของอายะฮฺที่97 : อาละ
 อิมรอน)”

(185:) ﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ﴾

ความว่า “อัลลอฮ์ทรงประสงค์ให้เกิดความง่ายดายแก่พวกท่าน และพระองค์ไม่ต้องการให้พวกท่านได้รับความยากลำบาก” (ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 185: อัลบะเกาะเราะฮ์)

3- ในอิสลามมีหลักเกณฑ์ฟิกฮ์ที่ว่า () หมายความว่า

“ความยากลำบากเป็นสิ่งนำมาซึ่งความง่ายดาย” และอีกหลักเกณฑ์หนึ่งที่ว่า

() หมายความว่า “เมื่อการงานใดเกิดความคับแคบ (คับขัน)เมื่อนั้นจะเกิดการยืดหยุ่นขยายกว้าง (มีทางออก)” หมายถึง การกำหนดชะฮูรอมาสำหรับการเดินทางไกลของสตรี แม้ว่าจะในมุมมองหนึ่งเป็นการป้องกันฟิตนะฮ์และสร้างเกราะป้องกันแก่พวกเธอ แต่ในขณะเดียวกันก็เป็นการสร้างความลำบากยากแก่สตรีและผู้เกี่ยวข้อง กล่าวคือในกรณีที่สตรีมีความจำเป็นต้องเดินทางไกลแต่นางกลับไม่มีชะฮูรอมาหรือมีแต่ไม่สามารถร่วมเดินทางไปกับนางได้เนื่องจากมีเหตุผลและความจำเป็นอันสุดวิสัย ศาสนาก็จะมีทางออกให้กับนาง กล่าวคือเมื่อนางมีเพื่อนหญิงที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้ร่วมเดินทางไปกับนาง หรือมีความปลอดภัยในการเดินทาง ศาสนาก็อนุญาตให้นางเดินทางได้ตราบที่การเดินทางนั้นเป็นการเดินทางที่ภักดีต่ออัลลอฮ์¹³⁵ ()

4- แท้จริงสิ่งที่เป็นที่หะรอมาต้องห้าม โดยตัวของมันเอง เช่นสุรา และสุกร จะไม่ถูกอนุมัตินอกจากในภาวะคับขัน ส่วนสิ่งที่เป็นที่ห้ามเพื่อป้องกันความเสียหายหรือยับยั้งสิ่งทีอาจจะนำสู่สิ่งต้องห้ามจะเป็นสิ่งที่ถูกอนุมัตินยามจำเป็น และไม่เป็นที่สงสัยเลยว่าการเดินทางของสตรีโดยไม่มิชะฮูรอมาเป็นหนึ่งในจำนวนสิ่งต้องห้ามเพื่อยับยั้งความเสียหายหรือป้องกันสิ่งทีอาจจะนำสู่สิ่งต้องห้าม

136

ทัศนะที่ถูกคัดสรรและนำจะถูกต้องที่สุดในความเห็นผู้วิจัย

เมื่อพิจารณาหลักฐานของฝ่ายต่างๆแล้ว จะเห็นว่าทัศนะที่ไม่อนุญาตให้สตรีเดินทางไกลโดยปราศจากชะฮูรอมา ยกเว้นในกรณีที่สตรีผู้นั้นเดินทางเพื่อไปประกอบพิธีฮัจญ์พร้อมกับเหล่าสตรีมุมีนาต(ผู้ศรัทธา)ด้วยกัน ซึ่งสตรีเหล่านั้นเป็นผู้ที่ไว้เนื้อเชื่อใจได้หรือเดินทางไปพร้อมกับมุสลิมะฮ์ที่เป็นเสรีชนที่เชื่อถือได้เพียงคนเดียว โดยต้องพิจารณาถึงความปลอดภัยของเส้นทางเป็นหลัก เป็นทัศนะที่ถูกต้องที่สนับสนุนโดยหลักฐาน โดยเฉพาะหะดีษที่รายงานว่าท่านอุมัรฺบุตรอัลค็อตตอบ ได้อนุญาตให้บรรดาอุมมุลมุมีนินเดินทางไปประกอบพิธีฮัจญ์กับบรรดาสตรีผู้ศรัทธาที่ซื่อสัตย์และเป็นที่ยอมรับได้โดยท่านอุมัรฺได้ส่งท่านอูสมานบุตรอัฟฟานและท่านอับดุลเราะฮ์มานบุตรเอาฟร่าร่วมเดินทางไป

135 (www.scribp.com/doc สืบค้นเมื่อวันที่ 29/6/2552)

136 (www.qaradawi.net สืบค้นเมื่อวันที่ 29/ มิถุนายน 2552)

ดังนั้นจึงสรุปว่า การเดินทางไกลของสตรีโดยปราศจากมะฮฺรอมเป็นสิ่งต้องห้าม ไม่ว่าจะเป็นการเดินทางโดยเครื่องบิน รถไฟ รถยนต์หรือโดยทางเรือ และไม่ว่าการเดินทางนั้นจะมีความยากลำบากหรือมีความสะดวกสบาย ใช้เวลาหนึ่งวันหรือหลายวัน ยกเว้นการเดินทางเพื่อการประกอบพิธีฮัจญ์

สำหรับการแข่งขันกีฬาที่มักจัดกันเป็นฤดูกาลยาวนานหลายวันซึ่งนักกีฬาที่เป็นสตรีต้องเดินทางไกลไปยังสถานที่ต่างๆที่มีการจัดการแข่งขันนั้นไม่ถือเป็นสิ่งจำเป็นหรือกัณฑ์ในทางศาสนาที่สามารถอนุญาตให้สตรีเดินทางไกลโดยลำพังโดยปราศจากมะฮฺรอมได้แต่อย่างใด

3.2.9 การปกปิดเอวเราะฮฺดูอ์เป็นหน้าที่ที่จำเป็นต้องพึงปฏิบัติ

การเปิดเผยให้เห็นเอวเราะฮฺดูอ์สำหรับนักกีฬาทั้งชายและหญิงในการแข่งขันกีฬาต่างๆนั้น กลายเป็นสัญลักษณ์ที่ชัดเจนและโจ่งแจ้งในปัจจุบัน ซึ่งจะเห็นได้จากการแข่งขันกีฬาประเภทต่างๆเช่น การแข่งขันว่ายน้ำ ยกน้ำหนัก เพาะกาย มวยปล้ำและกีฬาประเภทอื่นๆ

บรรดาปราชญ์กฎหมายอิสลามมีมติเป็นเอกฉันท์ว่าร่างกายทุกส่วนของสตรีเป็นเอวเราะฮฺดูอ์ในใบหน้า ฝ่ามือและเท้า (al-Maqdisiy, 1993: 3/208)

ในประเด็นอวัยวะทั้งสามที่กล่าวมาคือใบหน้า ฝ่ามือ และเท้าของสตรีนั้นบรรดาปราชญ์กฎหมายอิสลามมีทัศนะที่แตกต่างกันแบ่งได้เป็น 3 ทัศนะดังนี้

ทัศนะที่ 1- ร่างกายทุกส่วนของผู้หญิงเป็นเอวเราะฮฺดูอ์ในใบหน้าและฝ่ามือ เป็นทัศนะของอุละมาอ์ส่วนใหญ่จากมัชฮับมาลิกีย์ (Ibn Nasr al-Malikiy, 1998:1/102) ซาฟิอีย์ (al-Nawawiy, 1996:2/170) และเป็นทัศนะหนึ่งของหะนะฟี (al-Jassas, n.d.:3/316) และหัมบะลี (al-Maqdisiy, 1993:3/206)

ทัศนะที่ 2 - ร่างกายทุกส่วนของผู้หญิงเป็นเอวเราะฮฺดูอ์ในใบหน้า, ฝ่ามือ, และเท้า เป็นทัศนะของอิมามอับูหะนีฟะฮฺ (al-Zuhailiy, 1989:1/584)

ทัศนะที่ 3 - ร่างกายทุกส่วนของผู้หญิงเป็นเอวเราะฮฺดูอ์ในใบหน้า เป็นทัศนะของอิมามอะฮฺมัด (al-Khirakiy, n.d.1/616)

หลักฐานและเหตุผลของทัศนะต่างๆ

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะต่างๆมีดังนี้

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะที่ 1

1- อัลลอฮฺตรัสว่า

(31:) ﴿ وَلَا يُبْدِينَ زِينَتَهُنَّ إِلَّا مَا ظَهَرَ مِنْهَا ﴾

ความว่า “และพวกนาง จงอย่าเปิดเผยเครื่องประดับ นอกจากสิ่งที่ได้เปิดเผยใน
ตัวนาง” (เป็นส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่ 30 : อัน นูร)

ท่านอิบนุอับบาสและท่านอิบนุอุมร์ได้รรถาธิบายอายะฮ์ข้างต้นนี้ว่า หมายถึงไบหน้า
และฝ่ามือของนาง (al-Jassas,n.d.:3/315)

2- หะดีษที่รายงานจากอิบนุอุมร์ท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

(())

ความว่า “ไม่มีการคลุมหน้าและใส่ถุงมือสำหรับผู้ที่อยู่ในระหว่างการครอง
อิสรอม”¹³⁸

หะดีษบทนี้โดยนัยบ่งชี้ว่าหากไบหน้าและฝ่ามือของสตรีนั้นเป็นเอาเราะฮ์ ท่านนบี(ﷺ)
ย่อมไม่ห้ามปกปิดมัน (al-Nawawiy,1996:2/170)

3-ในขณะที่ผู้หญิงทำการละหมาดนั้นต้องเปิดเผยไบหน้า ดังนั้นหากเม้นไบหน้า
และฝ่ามือนั้นเป็นเอาเราะฮ์ แน่แน่นอนว่าย่อมเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับผู้หญิงต้องปกปิดอวัยวะทั้งสอง
เช่นเดียวกับที่ต้องปกปิดอวัยวะอื่นๆเช่นกัน (al-Jassas, n.d.:3/316)

4- ในบางสถานการณ์จำเป็นที่ผู้หญิงต้องเปิดเผยไบหน้าและฝ่ามือเช่นในการซื้อขาย
และในการเป็นพยานเป็นต้น ดังนั้นไบหน้าและฝ่ามือจึงไม่ใช่เอาเราะฮ์ (al-Nawawiy, 1996:2/170)

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะที่ 2

1-หะดีษจากท่านนบี(ﷺ)ที่ว่า

(())

ความว่า“ผู้หญิงนั้นเป็นเอาเราะฮ์ ดังนั้นเมื่อนางออกจากบ้านไปเหล่าชายผู้นจะ
เพ่งมองนางด้วยความยินดี(ที่จะได้หลอกหลวงนาง)” (บันทึกโดย al-Tirmidhiy,
n.d. :1173)¹³⁹

138 หะดีษอ้างแล้วหน้า 134

139 อัลติรมิซีย์ กล่าวว่าหะดีษนี้เป็นหะดีษที่อยู่ในขั้นดี ถูกต้องและมีเพียงสายรายงานเดียว (หะสัน เศาะหีหฺ และเกาะ
รีบ)

หะดีษบทนี้ครอบคลุมผู้ที่เป็นสตรีทุกคน ดังนั้นจึงบ่งชี้ว่าร่างกายทุกส่วนของสตรีนั้นเป็นเอาระฮ ส่วนเหตุผลที่ยกเว้นใบหน้านั้นก็เฉพาะในยามที่มีความจำเป็นที่ต้องเปิดเผยมันเช่นในกรณีการซื้อขาย การเป็นพยาน และการดูตัวเพื่อการสุขอแต่งงานเป็นต้น (al-Maqdisiy, 1993:3/207)

2- ความจำเป็นในการเปิดเผยฝ่ามือนั้นไม่จำเป็นเท่ากับการเปิดเผยใบหน้า ทั้งนี้เพราะใบหน้านั้น จำเป็นต้องเปิดเผยในหลายๆกรณีเช่นในการเป็นพยาน การซื้อขาย การดูตัวเพื่อการสุขอแต่งงานเป็นต้น ดังนั้นจึงไม่สามารถใช้วิธีการเทียบเคียง (กียาส) ระหว่างทั้งสองสิ่งนั้นได้ (al-Maqdisiy, 1993:3/207)

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะที่ 3

ใช้หลักการเทียบเคียงระหว่างเท่ากับใบหน้าและฝ่ามือ เนื่องจากอวัยวะทั้งสามอย่างนี้มีความจำเป็นที่ต้องเปิดเผยในหลายๆกรณีเช่นเดียวกัน (al-Zuhailiy, 1989:1/584)

ทัศนะที่ถูกคัดสรรและน่าจะถูกต้องที่สุดในความเห็นผู้วิจัย

เมื่อพิจารณาหลักฐานจากทั้งสามทัศนะแล้ว ผู้วิจัยเห็นว่าทัศนะของอะละมาอ์ส่วนใหญ่ที่เห็นว่าร่างกายของสตรีนั้นเป็นเอาระฮยกเว้น ใบหน้าและฝ่ามือเป็นทัศนะที่น่าจะถูกต้องที่สุด ทั้งนี้เพราะหลักฐานอ้างอิงต่างๆของทัศนะนี้มีความหนักแน่นและตรงประเด็น

ดังนั้นผู้ทรงคุณวุฒิควรสวมใส่อาภรณ์ที่ปกปิดเรือนร่างทั้งหมดนอกจากใบหน้าและสองฝ่ามือ แต่ที่ประเสริฐและสมบูรณ์กว่านั้นควรปิดใบหน้าและฝ่ามือด้วย นอกจากกรณีที่ทำเป็นและสุควิสัยเท่านั้น¹⁴⁰

เอาระฮของผู้ชาย

สำหรับประเด็นที่เกี่ยวกับเอาระฮของผู้ชายนั้นบรรดาปราชญ์กฎหมายอิสลามมีทัศนะที่แตกต่างกัน แบ่งได้เป็น 2 ทัศนะดังนี้

ทัศนะที่ 1 เห็นว่าเอาระฮของผู้ชายคือสิ่งที่อยู่ระหว่างสะดือและหัวเข่าทั้งสอง(หมายถึงขาอ่อนนั้นถือเป็นเอาระฮ)เป็นทัศนะของปราชญ์กฎหมายอิสลามมัซฮับหะนะฟี¹⁴¹ (al-Jassas, n.d.:3/315) มาลิกีย์ (Ibn Nasr al-Malikiy, 1998:1/102) ชาฟีอี (al-Nawawiy, 1996:2/170) และทัศนะหนึ่งของมัซฮับหัมบะลี (al-Khirakiy, n.d.:1/615)

¹⁴⁰ ดูเงื่อนไขของอาภรณ์ฮิญาบสำหรับสตรีเพิ่มเติม ใน “ฮิญาบอาภรณ์แห่งวะหฺยู” อนุ ฮานีฟะห์, 2004:36 (ถอดความโดยมาอ์ฟ มาตอรูซอ)

¹⁴¹ มัซฮับหะนะฟีเห็นว่าสะดือนั้นไม่เป็นเอาระฮ(al-Zuhailiy, 1989:1/584)

ทัศนะที่ 2 เห็นว่าเอาเราะฮ์ของผู้ชายคืออวัยวะพึงสงวนทั้งสองทั้งทวารหนักและทวารเบาเท่านั้น เป็นทัศนะหนึ่งของอิมามอะหฺมัด (al-Khirakiy,n.d.:1/616) ดาวูดอัชชะอฺอีรีฮ์และอิบนุหฺซัม(Ibn Hazm,n.d.:3/210)

หลักฐานและเหตุผลของทัศนะต่างๆ

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะต่างๆมีดังนี้

หลักฐานและเหตุผลของกลุ่มทัศนะที่ 1

1-หะดีษที่รายงานจากท่านญะร็ฮ์¹⁴²ว่าท่านนบี(ﷺ)เห็นท่านเปิดขาอ่อนอยู่ ท่านนบี(ﷺ) จึงกล่าวแก่ท่านว่า

(())

ความว่า “โอ้ท่านญะร็ฮ์ ท่านจงปกปิดขาอ่อนของท่าน เพราะขาอ่อนนั้นเป็นเอาเราะฮ์” (บันทึกโดย abu Daud,n.d.:4014 และ al- Tirmidhiy, n.d. : 2797)¹⁴³

2-หะดีษที่รายงานจากท่านอลีฮ์จากท่านเราะฮ์สูล (ﷺ) ท่านกล่าวว่า

(())

ความว่า “ท่านอย่าเผยขาอ่อนของท่าน และท่านอย่ามองยังขาอ่อนทั้งของคนเป็นและคนตาย” (บันทึกโดย Ahmad,n.d. :1252, abu Daud,n.d. : 4015, และ Ibn-Majah,n.d. :1460)

3- หะดีษที่รายงานจากมุฮะอ์วัรบุตฺรุมุคริมะฮ์¹⁴⁴ว่า

(())

(())

¹⁴² คือญะร็ฮ์บุตรกุฎัยลิด อัลอัศละมีฮ์ เป็นเศาะหาบะฮ์ หนึ่งในอะฮฺลุลกุฟฟะฮ์ เคยเข้าร่วมในสงครามหุคัยบิยะฮ์ เสียชีวิตปี 61 ฮ.ศ. (al-DHahabiy1992:1/290)

¹⁴³ หะดีษนี้ท่านดิรฺมีซีย์กล่าวว่า เป็นหะดีษที่อยู่ในชั้นดี(หะลัน)

¹⁴⁴ คือมุฮะอ์วัรบุตฺรุมุคริมะฮ์บุตรเนาะฟิลบุตรอุฮัยบ์อัลกุเราะซีย์อัชชะอฺอีรีฮ์ เกิดหลังการอพยพของท่านนบีจากมักกะฮ์ถึงมะดีนะฮ์สองปี และท่านได้อพยพตามท่านนบีในปีที่แปดในขณะที่มีอายุเพียงหกปี ท่านเป็นผู้ที่ชอบติดตามท่านอุมร์บุตรอัลค็อตตอบและอยู่ด้วยกันกับท่านเสมอ เสียชีวิตปี 73 ฮ.ศ. (al-Asqalaniy.1995:6/93)

)

:

((... " "

ความว่า “เมื่อครั้งท่านเราะฮูต (رضي الله عنه) ทำสงครามคือยบรู พวกเราได้ละหมาด อีชาที่นั่น ในเวลาช่วงท้ายของเวลากลางคืนท่านเราะฮูต(رضي الله عنه) ได้จีพาทนะ(ม้า) และอบูฏอลหะฮ์กีจีพาทนะด้วยเช่นกัน ส่วนฉันนั่งจีอยู่ข้างหลังอบูฏอลหะฮ์ (บนม้าตัวเดียวกัน) และเมื่อท่านนบี (ﷺ) ได้เดินทางไปถึงยังตรอกคือยบรูหัว เข้าของฉัน ได้สัมผัสกับขาอ่อนของท่านนบี (ﷺ) หลังจากนั้นผ้าของท่าน ได้ ถลกขึ้นจนฉันเห็นความขาวของขาอ่อนท่านและเมื่อท่านได้เข้าไปยังหมู่บ้าน นั้น(คือยบรู)ท่านได้กล่าวว่า“อัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ คือยบรูพินาศแล้ว”(บันทึก โดยal-Bukhariy: 1996:2/219 และMuslim,n.d.:1426)

2- หะดีษที่รายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮ์ว่า

)

:

: !

((

ความว่า “ในขณะที่ท่านเราะฮูต(رضي الله عنه)นั่งเอนกายอยู่ในบ้านของฉันในลักษณะ เปิดขาอ่อนหรือหน้าแข้งทั้งสองข้างของท่าน ครั้นเมื่อท่านอบูบกรได้ขอ อนุญาต(เพื่อที่จะเข้ามา) ท่านนบี(ﷺ)ก็อนุญาตในขณะที่ท่านยังอยู่ในลักษณะ เช่นเดิม และมีการสนทนากัน ต่อมาเมื่อท่านอุมร์ขออนุญาต ท่านนบี(ﷺ)ก็ อนุญาตในขณะที่ท่านยังคงอยู่ในสภาพเช่นเดิมอีก และมีการสนทนากัน

ต่อมาหลังจากนั้นท่านอุสมานได้ขออนุญาต ท่านนบี (ﷺ) จึงลุกขึ้นนั่งและจัดเสื้อผ้าให้เข้าที่ ท่านอุสมานจึงเข้าไปและท่านได้สนทนากับท่านนบี (ﷺ) และเมื่อท่านอุสมานได้ออกไปแล้ว ท่านหญิงอาอิชะฮ์จึงกล่าวแก่ท่านนบี (ﷺ) ว่า “ขณะเมื่อท่านอบูบักร์เข้ามาหาท่าน ท่านไม่ได้เบิกบานใจและสนใจเขา หลังจากนั้นท่านอุมัรก็เข้ามา ท่านก็ไม่ได้เบิกบานใจและสนใจเขารึ้นเมื่อท่านอุสมานเข้ามาหาท่านจึงลุกขึ้นนั่ง และจัดเสื้อผ้า ท่านนบี (ﷺ) กล่าวว่า “ไม่ควรดอกหรือที่ฉันจะอายุแก่บรูษผู้ซึ่งบรรดามะลาอิกะฮ์ต่างพากันอายุต่อเขา?” (บันทึกโดยMuslim,n.d.:2401)

ทัศนะที่ถูกคัดสรรและน่าจะถูกต้องที่สุดในความเห็นผู้วิจัย

เมื่อพิจารณาหลักฐานของทั้งสองฝ่ายแล้ว จะเห็นว่าทัศนะที่เห็นว่าเอาเราะฮ์ของผู้ชายคือสิ่งที่อยู่ระหว่างสะดือและหัวเข่าเป็นทัศนะที่น่าจะถูกต้องที่สุด ทั้งนี้เพราะมีหลักฐานสนับสนุนมากมายและเป็นหลักฐานที่ตรงประเด็นปัญหาขัดแย้งที่เกิดขึ้นระหว่างอุละมาอ์ถึงแม้หลักฐานต่างๆ เหล่านี้ไม่มีความเข้มแข็งเท่าที่ควรแต่โดยสรุปแล้วหลักฐานเหล่านี้สามารถสนับสนุนกันและกันให้มีความเข้มแข็งขึ้นมาได้¹⁴⁶ ส่วนหะดีษที่รายงานจากท่านอนัสที่ว่า “หัวเข่าของฉันได้สัมผัสกับขาอ่อนของท่านนบี (ﷺ) และผ้าของท่านนบี (ﷺ) ได้ตกลงจนฉันเห็นความขาวของขาอ่อนท่าน” ท่านอิมามอันนาวี (al-Nawawiy,1996:2/172) กล่าวว่า เหตุการณ์ดังกล่าวเป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในภาวะสงครามซึ่งท่านนบี (ﷺ) ไม่ได้มีความตั้งใจ แต่เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในขณะที่ท่านต้องการควมมาให้ออกตัวไปอย่างรวดเร็ว ด้วยเหตุนี้จึงปรากฏในบางสายรายงานว่า (()) หมายถึง “ดังนั้น จึงเกิดการตกลงผ้าขึ้น”

ส่วนหะดีษที่รายงานจากท่านหญิงอาอิชะฮ์ที่ว่า: ท่านนบี (ﷺ) นอนเอนกายเปิดขาอ่อนหรือแข้งของท่าน ในขณะที่ท่านอบูบักร์และท่านอุมัรเข้ามาสนทนากับท่านและท่านมิได้ปกปิดมันแต่อย่างใด ครั้นเมื่อท่านอุสมานเข้ามาหาท่านนบี (ﷺ) กลับนั่งตัวตรงและปกปิดขาอ่อนหรือแข้งของท่าน ท่านอิมามอันนาวี (al-Nawawiy,1996:2/172) กล่าวว่า “หะดีษบทนี้ไม่สามารถใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงได้ว่าขาอ่อนนั้นไม่เป็นเอาเราะฮ์ ทั้งนี้เพราะผู้รายงานหะดีษนี้ไม่มีความมั่นใจว่าสิ่งที่ท่านนบี (ﷺ) เปิดนั้นเป็นขาอ่อนหรือขา(แข้ง)ของท่าน ทั้งนี้เพราะขาอ่อนไม่ใช่เอาเราะฮ์โดยมติเอกฉันท์ของอุละมาอ์” ท่านอิมามอันนาวีกล่าวอีกว่า: บรรดาสหัชของเรา(หมายถึงปราชญ์สายสำนักชาฟีอี) กล่าวว่า “หากมั่นใจว่าท่านนบี (ﷺ) เปิดขาอ่อนจริงเราก็อาจกล่าวได้ว่าท่านนบี (ﷺ) เปิดเฉพาะบางส่วนของผ้าเท่านั้น ไม่ใช่ส่วนใหญ่หรือทั้งหมด

146
al-DHahabiy,1992:1/290

และอีกประการหนึ่งก็คืออาจถือได้ว่าการเปิดขาอ่อนนั้นเป็นเป็นสิ่งที่เจาะจงเฉพาะสำหรับท่านบี(ﷺ) ทั้งนี้เพราะไม่เป็นที่ปรากฏหลักฐานว่ามีเศาะหาบะฮ์ท่านใดปฏิบัติตามท่านบี(ﷺ)ในเรื่องดังกล่าวนี้ ดังนั้นจึงเป็นสิ่งวาญิบที่ต้องยึดถือในคำพูดของท่านบี(ﷺ)ที่ชัดเจนในประเด็นที่ว่าขาอ่อนนั้นเป็นเอเราะฮ์”(al-Shaukaniy, :2/64, al-Nawawiy,1996:2/172)

อิมามบุคอรีย์(al-Bukhariy,1996:2/219)หลังจากที่ได้กล่าวถึงหะดีษญะร็อศที่รายงานว่าขาอ่อนนั้นเป็นเอเราะฮ์และหะดีษที่รายงานจากอนัสว่าขาอ่อนไม่ใช่เอเราะฮ์ กล่าวว่า“หะดีษอันสั้นนั้นแข็งแกร่งกว่าในเชิงสายรายงานส่วนหะดีษของญะร็อศรอบคอบกว่าในการนำพวกเขา (อูละมาอ์)ออกจากความขัดแย้ง”

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าบรรดาปราชญ์กฏหมายอิสลามส่วนใหญ่เห็นว่าเอเราะฮ์ของผู้หญิงนั้นคืออวัยวะทุกส่วนของร่างกายเธอยกเว้นใบหน้าและฝ่ามือ ส่วนเอเราะฮ์ของผู้ชายคือสิ่งที่อยู่ระหว่างสะดือและหัวเข่าทั้งสองและขาอ่อนนั้นถือเป็นเอเราะฮ์จะเปิดเผยให้ผู้อื่นเห็นมิได้

ทว่าความเป็นจริงที่ปรากฏในปัจจุบันก็คือ ผู้คนจำนวนมากได้ละเลยในเรื่องดังกล่าวนี้ โดยเฉพาะผู้ที่เป็่นนักกีฬา มักพบว่าการเปิดเผยเอเราะฮ์ทั้งในห้องแต่งตัวเปลี่ยนเสื้อผ้านักกีฬา และที่อื่นๆ การเผยเอเราะฮ์ของกันและกันทั้งชายและหญิงเป็นไปอย่างโจ่งแจ้งซึ่งผลของการกระทำดังกล่าวที่จะตามมานั้นเป็นสิ่งที่ไม่น่าสรรเสริญ สิ่งดังกล่าวทั้งหมดนี้บ่งชี้ว่าบทบัญญัติต่างๆของอิสลามนั้นแฝงไปด้วยวิทปัญญาอันลึกล้ำ สุดที่ปัญญาของมนุษย์จะหยั่งถึง ดังนั้นพึงระวังตนจากการเปิดเผยเอเราะฮ์และระวังตนจากการติดตามเอเราะฮ์ของผู้อื่นด้วยเช่นกัน

3.2.10 การปะปนระหว่างเพศเป็นที่ต้องห้ามในแกมกีฬา

มักมีการปะปนระหว่างชายหญิงในระหว่างที่มีการแข่งขันกีฬาและการฝึกซ้อม และระหว่างกรรมการผู้ตัดสินกับนักกีฬา นอกจากนี้ยังมีการเดินทางของนักกีฬาหรือทีมกีฬาต่างๆเพื่อไปทำการแข่งขันยังสถานที่ไกลๆ และในบางครั้งมีการปะปนกันในสนามหรือตามขอบสนามต่างๆเพียงเพื่อชมการฝึกซ้อมของนักกีฬาหรือเพื่อชมการแข่งขัน นอกจากนี้ในบางโอกาสยังจัดให้มีการแข่งขันฟุตบอลระหว่างทีมชายกับทีมหญิง ซึ่งสิ่งดังกล่าวทั้งหมดนี้เป็นที่หะรอหมต้องห้ามในศาสนา ดังรายงานจากท่านอับนุ มัสอูด ท่านบี(ﷺ) ได้กล่าวว่า

(())

ความว่า “ผู้หญิงนั้นเป็นเอเราะฮ์ ดังนั้นเมื่อนางออกจากบ้านไป เหล่าชายผู้นั้นจะเพ่งมองนางด้วยความยินดีที่จะได้หลอกหลวงนาง”¹⁴⁷

¹⁴⁷ หะดีษอ้างแล้วหน้า 134

โดยนัยแห่งความหมายที่สามารถเข้าใจได้ในทันทีของหะดีษข้างต้นก็คือร่างกายทุก ส่วนของผู้หญิงนั้นเป็นเอเราะฮ์และจัดเป็นฟิตนะฮ์ เมื่อใดที่นางออกจากบ้านไปชัยฏอนจะสามารถ หลอกหลวงพวกนางและหลอกหลวงผู้คน โดยอาศัยพวกนางเป็นเหยื่อล่อ ทั้งนี้เพราะพวกนางนั้น เปรียบเสมือนดั่งบ่วงเชือกและกับดักที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของชัยฏอนที่ใช้ในการหลอกหลวงผู้คนนั่นเอง

และในอีกสายรายงานหนึ่ง ท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

(())

ความว่า“และช่วงเวลาที่สตรีจะอยู่ใกล้ชิดกับพระเจ้าของนางมากที่สุดคือขณะที่นาง พำนักอยู่ในกันห้องในบ้านของนาง” (บันทึกโดย al-Tabaraniy,1985 : 10115)

หะดีษข้างต้น โดยนัยบ่งบอกว่าโอกาสของผู้หญิงในการประกอบความดีเมื่อขณะที่นาง พำนักอยู่ในบ้านของนางนั้นมีมากกว่าในขณะที่นางอยู่นอกบ้าน

ดังนั้นจึงนับเป็นสิ่งที่ไม่ยากลำบากสำหรับผู้ที่น่าศาสนาเป็นหลักในการดำเนินชีวิตที่จะ เตรียมสถานที่สำหรับการออกกำลังกายที่เหมาะสมสำหรับสตรีไว้ ทั้งนี้เพื่อให้ห่างไกลฟิตนะฮ์จากการ ประปนที่ต้องห้ามและเพื่อให้พวกนางรอดพ้นจากสายตาของชายอื่น

3.2.11 กฎบัตรนานาชาติและประเพณีกีฬาจำต้องไม่ละเมิดบทบัญญัติของศาสนา

“ ทุกๆการละเล่นย่อมมีกฎเกณฑ์ ทุกๆกีฬาชนิดย่อมมีประเพณีปฏิบัติ ด้วยเหตุนี้จึงมี ความจำเป็นที่ต้องปฏิบัติตามสนธิสัญญาและกฎบัตรต่างๆที่ถูกระบุบัญญัติขึ้น ! ”

นี่คือวาทกรรมที่มักจะมีการกล่าวกันอยู่ทั่วไป ซึ่งหมายถึงภาวะจำเป็นของนักกีฬาที่จะ ต้องปฏิบัติตามกฎระเบียบข้อบังคับที่ทางผู้จัดการแข่งขันกีฬาได้กำหนดเป็นกฎเกณฑ์สำหรับนักกีฬา และผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องประพฤติกฎปฏิบัติ ดังนั้นจึงนับเป็นความยากลำบากอย่างยิ่งหลวงสำหรับผู้ ที่ต้องการฝึกฝนหรือเล่นกีฬาในการที่ต้องปฏิบัติตามข้อบังคับต่างๆที่ได้ถูกกำหนดขึ้น เช่น การสวมใส่ชุด กีฬาให้ตรงตามระเบียบประเพณีปฏิบัติ ซึ่งนักกีฬาทุกคนจำเป็นต้องสวมใส่ชุดเฉพาะสำหรับกีฬานั้นๆ โดยในบางครั้งชุดกีฬาเหล่านั้นจะเปิดเผยสัดส่วนเอเราะฮ์ให้เห็น ดังเช่นชุดกีฬาเพาะกายหรือการ ประกวดชายงาม ชุดว่ายน้ำ ชุดกีฬาโยคะเป็นต้น นอกจากนี้ยังมีกฎของการโค้งคำนับด้วยวิธีการ เฉพาะเจาะจง เช่นในการแข่งขันคาราเต้ เทควันโด และกีฬาอื่นๆ และยังมีกฎที่อนุญาตให้ชกหน้าคู่แข่ง และการทำลายอวัยวะต่างๆ เช่นในการแข่งขันชกมวยสากลและการแข่งขันชกมวยไทยเป็นต้น

สิ่งดังกล่าวทั้งหมดนี้ถือเป็นสิ่งที่ไม่สามารถอนุโลมหรือผ่อนผันกันได้ในการแข่งขัน เกมกีฬา นอกจากสิ่งเหล่านั้นต้องเป็นสิ่งที่ตรงกับกฎบัตร สนธิสัญญานานาชาติ และระเบียบประเพณี กีฬาเท่านั้น! คำถามในที่นี้ก็คือ จำเป็นด้วยหรือที่ทุกคนต้องให้เกียรติและให้ความเคารพในสัญลักษณ์

แห่งการปฏิเสธและการเนรคุณนี้? เหตุใดมุสลิมจึงต้องถูกบังคับให้ปฏิบัติตามสนธิสัญญาเหล่านี้? หรือ ก็พาดพิงเป็นสิ่งที่จำเป็นค้ำขันที่สามารถผ่อนปรนสิ่งต้องห้ามหรือสิ่งที่ขัดแย้งกับศาสนาได้กระนั้นหรือ ?

อัลลอฮฺ(ﷻ)ได้ตรัสว่า

﴿ فَلَا وَرَبِّكَ لَا يُؤْمِنُونَ حَتَّىٰ يُحَكِّمُوكَ فِيمَا شَجَرَ بَيْنَهُمْ ۗ

ثُمَّ لَا سِجْدُوا فِيٰٓ أَنفُسِهِمْ حَرَجًا مِّمَّا قَضَيْتَ وَيُسَلِّمُوا

تَسْلِيمًا ﴿٦٥﴾ (65:)

ความว่า “มิใช่เช่นนั้นดอก ข้าขอสาบานด้วยพระเจ้าของเจ้าว่า เขาเหล่านั้น จะยังไม่ศรัทธา จนกว่าพวกเขาจะให้เจ้าตัดสินในสิ่งที่ขัดแย้งกันระหว่าง พวกเขาแล้วพวกเขาไม่พบความคับข้องใจใดๆในจิตใจของพวกเขาจากสิ่ง ที่เจ้าได้ตัดสินใจ และพวกเขายอมจำนนด้วยดี” (อันนิซาอ: 65)

ท่านอิมามอัชชาฟีอีฮ์กล่าวว่า “บรรดาสะหาบะฮ์และชนรุ่นหลังจากพวกเขาได้มีมติ เป็นเอกฉันท์ว่า ผู้ใดที่ได้รับความชัดเจนในเรื่องสุนนะฮ์ของท่านเราะฮูล (ﷺ) เขาไม่อาจละทิ้งมัน เนื่องจากคำพูดของมนุษย์ผู้ใดก็ตาม” (ดู Ibn al-Qaiyim, 1996:2/319)

ดังนั้นบทบัญญัติศาสนาจึงย่อมเหนือกว่ากฎหมาย กฎบัตร และระเบียบประเพณีกีฬาทั้ง มวล ไม่ว่าสิ่งเหล่านั้นจะเป็นในระดับนานาชาติ หรือในระดับท้องถิ่น และไม่ว่าจะเป็นสถานที่ใดหรือ โอกาสใด สำหรับมุสลิมแล้วควรปฏิบัติตามคำดำรัสของอัลลอฮฺ (ﷻ) ดังอาเยฮ์ที่ว่า

﴿ قُلْ إِنِّي أَخَافُ إِنْ عَصَيْتُ رَبِّي عَذَابَ يَوْمٍ عَظِيمٍ ﴿١٣﴾ (13:)

ความว่า “จงกล่าวเถิดมุฮัมมัด แท้จริงฉันกลัวการลงโทษแห่งวันอันยิ่งใหญ่ หากฉันฝ่าฝืนพระเจ้าของฉัน” (อัยยูมร์:13)

3.2.12 การแสดงออกและการเปิดเผยสัญลักษณ์ทางศาสนาถือเป็นหน้าที่

ในทุกๆฤดูกาลของการแข่งขันกีฬานั้นนับเป็น โอกาสที่ยิ่งใหญ่ในการแสดงออกถึง สัญลักษณ์ทางศาสนา ในบทนี้ผู้วิจัยจะกล่าวถึงสิ่งที่จำเป็นต้องส่งเสริมและแสดงออกในสัญลักษณ์ทาง ศาสนาซึ่งมีด้วยกันดังต่อไปนี้

1) การรักษาเวลละหมาด

เนื่องจากเป็นที่ทราบกันดีว่าการละหมาดเป็นหลักปฏิบัติของอิสลามที่ยิ่งใหญ่หลักการหนึ่งซึ่งจำเป็นที่มุสลิมทุกคนต้องให้ความสำคัญและยึดถือปฏิบัติ ดังนั้นจึงไม่อนุญาตให้มีการจัดการแข่งขันกีฬาในขณะที่มีเสียงเรียกร้องเชิญชวนสู่การละหมาด และไม่อนุญาตให้คนหนึ่งคนใดล่าช้าในการละหมาดญะมาอะฮ์¹⁴⁸ เนื่องจากชมการแข่งขันกีฬาไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันในระดับใดก็ตาม

อิสลามเป็นศาสนาของอัลลอฮ์ (ﷻ) ที่เที่ยงแท้และสมบูรณ์ คือสัจธรรมที่เป็นวิถีชีวิตอันครอบคลุมและมีความบริบูรณ์รอบด้านของมนุษย์ อิสลามจำเป็นต้องชี้นำชาวโลกและนำพาชาวโลกเดินออกให้พ้นจากหนทางอันมืดมิดสู่หนทางอันสว่างไสว พฤติกรรมต่างๆของชาวโลกควรปฏิบัติตามและอยู่ภายใต้กรอบของคัมภีร์แห่งอัลลอฮ์ (ﷻ) และสุนนะฮ์ของท่านนบี (ﷺ) อัลลอฮ์ (ﷻ) ได้ตรัสว่า

(103:) ﴿ إِنَّ الصَّلَاةَ كَانَتْ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ كِتَابًا مَّوْقُوتًا ﴾

ความว่า “แท้จริงการละหมาดนั้นเป็นบัญญัติที่ถูกกำหนดเวลาไว้แก่ผู้ศรัทธาทั้งหลาย” (อันนิซาอ์:103)

และในอายะฮ์หนึ่งอัลลอฮ์(ﷻ)ตรัสว่า

﴿ حَافِظُوا عَلَى الصَّلَوَاتِ وَالصَّلَاةِ الْوُسْطَىٰ وَقَوْمُوا لِلَّهِ قَانِتِينَ ﴾

(238:)

ความว่า “พวกเจ้าจงรักษาบรรดาละหมาดไว้ และละหมาดที่อยู่กึ่งกลาง¹⁴⁹ และจงยืนละหมาดเพื่ออัลลอฮ์โดยนอบน้อม” (อัลบะเกาะเราะฮ์:238)

¹⁴⁸ หมายถึงการละหมาดรวมกันเป็นกลุ่ม โดยมีผู้นำละหมาดหนึ่งคนหรือที่เราเรียกว่าอิมามเป็นผู้นำละหมาดและมีผู้ตามที่เราเรียกว่ามะอุมซึ่งจะมีจำนวนตั้งแต่หนึ่งคนขึ้นไป

¹⁴⁹ ให้ทำละหมาดฟิรดู ห้าเวลาเป็นประจำ โดยเฉพาะอย่างยิ่งละหมาดเวลาอัศริ ควรจะมักเขม้นให้มาก ผู้คนมักจะละเลยการละหมาดในเวลานี้ การเรียกละหมาดอัศรินี้ว่า ละหมาดกึ่งกลาง(วุสฎอ) ก็เพราะ ความประเสริฐและความยิ่งใหญ่ของมันเหนือกว่าละหมาดอื่น ดู (al- Qurtubiy,1988 : 3/137-138) และ (al-Tabariy, 1992 : 2/569-582)

หะดีษรายงานโดย อลีย์ว่า ท่านเราะฮ์ลุล (ﷺ) ได้กล่าวในวันอัลอะหฺซาบว่า

))

((

ความว่า “พวกเขาทำให้พวกเราเป็นพะวงจนต้องทิ้งละหมาด วุสฎอ คือละหมาดอัศริของอัลลอฮ์จงให้บ้านเรือน และหลุมฝังศพของพวกเราเต็มไปด้วยไฟ” หลังจากนั้นท่านนบีได้ละหมาดวุสฎอ(อัศริ)ในช่วงเวลาระหว่างมัฆริบและอิชาอ์(al-Bukhariy,1987:2931, Muslim,n.d.:627)

และในอีกอายะฮ์หนึ่งอัลลอฮ์(ﷻ)ตรัสว่า

﴿ فَوَيْلٌ لِلْمُصَلِّينَ ﴿٤﴾ الَّذِينَ هُمْ عَنْ صَلَاتِهِمْ سَاهُونَ ﴿٥﴾
 الَّذِينَ هُمْ يُرَاءُونَ ﴿٦﴾ وَيَمْنَعُونَ الْمَاعُونَ ﴿٧﴾ ﴾
 (7-4)

ความว่า “ดังนั้น ความหายนะจึงมีแต่บรรดาผู้ทำละหมาด ผู้ที่พวกเขาละเลย
 ต่อการละหมาดของพวกเขาผู้ที่พวกเขาโอ้อวดกันและพวกเขาหวงแหน
 เครื่องใช้เล็ก ๆ น้อย ๆ (แก่เพื่อนบ้าน)” (อัลมาอูน4-7)

และยังมีหะดีษที่ชี้ว่าผู้ละทิ้งการละหมาดนั้นเป็นกุฟร¹⁵⁰ คือคำกล่าวของท่าน
 นบีที่ว่า

(())

ความว่า “สัญญาระหว่างพวกเราและพวกเขานั้นคือละหมาดดังนั้นผู้ใดทิ้งสิ่ง
 นั้นเขาคตกเป็นผู้ปฏิเสธ”(บันทึกโดย Ahmad,n.d.5/346,al-Tirmidhiy,1987: 2262,
 และIbn Majah,n.d.: 1079)¹⁵¹

ส่วนในเรื่องการขาดละหมาดวันศุกร์(ญุมอะฮ์)นั้นท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

(())

ความว่า “ผู้ใดละทิ้งการละหมาดวันศุกร์สามครั้งเพราะความดูแลตนเอง
 (เห็นเป็นเรื่องไม่สำคัญ) แน่อนอัลลอฮ์จะประทับตราปิดผนึกเหนือหัวใจ
 ของเขา(จนมืดบอด) ¹⁵²” (บันทึกโดยนักบันทึกหะดีษทั้งห้า)¹⁵³

และหะดีษบทหนึ่งท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

¹⁵⁰ คือ มีสภาพกลายเป็นผู้ปฏิเสธหรือออกจากศาสนา

¹⁵¹ อีซซุยูติยกักล่าวว่หะดีษเศาะหี้หฺ (al-Suyutiy n.d. : 2/70)

¹⁵² คือประทับตราสัญลักษณ์ว่าเป็นมุนาฟิกหรือผู้กลับคอก

¹⁵³ คือบันทึก โดยAhmad,n.d.:15072,abu Daud,n.d.: 1052,al-Nasa'iy1991:1369,al-Tirmidhiy,n.d.:500,และ Ibn

))

((

ความว่า “ฉันเคยคิดอยากที่จะใช้ให้มีการละหมาด ดังนั้นจึงมีการขึ้นละหมาด หลังจากนั้นฉันจะใช้ให้ชายคนหนึ่งนำละหมาด(แทนฉัน) ต่อจากนั้นจะมีชาย ๓ คนมาร่วมเดินทางไปพร้อมกับฉันยังชนกลุ่มหนึ่งที่ไม่ร่วมละหมาดญะมาอะฮ์ โดยในมือของพวกเขา (ชาย ๓ คนจกกลุ่มนั้น) จะถือคบเพลิงจากไม้ฟืน หลังจากนั้น พวกเขาจะร่วมกันเผาบ้านของพวกเขาที่ไม่มาละหมาดเหล่านั้น ด้วยไฟที่มีอยู่ในมือของพวกเขา” (บันทึกโดยMuslim,n.d.:652,และAhmad ,n.d.: 3735)

ดังนั้นผู้ที่ไม่ออกไปร่วมละหมาดญะมาอะฮ์ด้วยเหตุผลเพียงเพื่อเล่นหรือเพื่อแข่งขันกีฬา หรือเพื่อชมการแข่งขันกีฬา จึงไม่มีสิทธิ์ในการกล่าวอ้างความจำเป็นหรือความคับขันในการผ่อนผันการละหมาดญะมาอะฮ์ได้

ในกรณีที่มีการอ้างถึงการเป็นผู้อยู่ในระหว่างการเดินทางซึ่งเข้าข่ายเป็นสิ่งที่ศาสนาผ่อนผันจากการละหมาดญะมาอะฮ์ กรณีนี้ก็ขึ้นอยู่กับการเดินทางของนักกีฬาว่าการเดินทางของเขานั้นเข้าข่ายเป็นการเดินทางที่ศาสนานุญาตหรือไม่ เจตนารมณ์ของการเดินทางของเขานั้นเป็นเช่นไรและเพื่ออะไร หากเป็นการเดินทางเพื่อวัตถุประสงค์ของศาสนาเช่นเพื่อการเชิญชวนผู้คนให้หันหน้าเข้าสู่ศาสนาของอัลลอฮ์(ﷻ) โดยอาศัยฤดูกาลของแข่งขันกีฬา หรือเป็นการเดินทางเพื่อประกอบกิจกรรมที่ไม่ขัดกับบทบัญญัติอิสลาม เช่นแข่งขันกีฬาโดยไม่มีการเปิดเผยเอาระยะหรือละเลยการละหมาด ก็จัดเป็นสิ่งที่ศาสนานุญาต แต่หากเป็นการเดินทางเพื่อการละเมิดบทบัญญัติของศาสนาหรือเพื่อการมีชื่อเสียงของตนเองหรือเพื่อประเทศชาติ ก็ไม่เป็นที่อนุญาต (ดู al-Bahutiy,1982:1/514 , al-Ramliy,1984:2/273)

2) การเชิญชวนสู่ศาสนาของอัลลอฮ์

การเชิญชวนสู่ศาสนาของอัลลอฮ์(ﷻ)คือหน้าที่หลักของเหล่าบรรดาศาสนทูตของอัลลอฮ์(ﷻ)และผู้เจริญรอยตามพวกเขาเหล่านั้นทุกๆคน อัลลอฮ์(ﷻ)ได้ตรัสว่า

﴿ لِكُلِّ أُمَّةٍ جَعَلْنَا مَنْسَكًا هُمْ نَاسِكُوهُ فَلَا يُنْتَرَعُكَ فِي الْأُمَمِ ۗ

وَادْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ إِنَّكَ لَعَلَىٰ هُدًى مُّسْتَقِيمٍ ﴿٦٧﴾ (67:)

ความว่า “สำหรับทุก ๆ ประชาชาติเรา (อัลลอฮ์) ได้กำหนดพิธีทางศาสนาขึ้นโดยที่

พวกเขาปฏิบัติพิธีนั้นคั่งนั้นคนหนึ่งคนใดอย่าได้โต้แย้งเจ้าในกิจการนั้นและ
จงเชิญชวนไปสู่พระเจ้าของเจ้า แท้จริงเจ้านั้นอยู่บน แนวทางที่เที่ยงธรรม”
(อัลฮัจญ์: 67)

ในอายะฮ์หนึ่งอัลลอฮ์ (ﷻ) ได้ตรัสว่า

(87:) ﴿ وَأَدْعُ إِلَىٰ رَبِّكَ ۖ وَلَا تَكُونَنَّ مِنَ الْمُشْرِكِينَ ﴾

ความว่า “และจงเชิญชวนไปสู่พระเจ้าของเจ้า และพวกเจ้าอย่าอยู่ในหมู่
ชนผู้ตั้งภาคีเป็นอันขาด” (ส่วนหนึ่งของอายะฮ์ที่87: อัลเกาะศ็อศ)

ในอีกอายะฮ์หนึ่งอัลลอฮ์ (ﷻ) ได้ตรัสว่า

﴿ كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ تَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَتَنْهَوْنَ
عَنِ الْمُنْكَرِ وَتُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ ﴾ (110:)

ความว่า “พวกเจ้านั้น เป็นประชาชาติที่ดียิ่งซึ่งถูกให้อุบัติขึ้นสำหรับมนุษยชาติ
โดยที่พวกเจ้าใช้ให้ปฏิบัติสิ่งที่ชอบ และห้ามมิให้ปฏิบัติสิ่งที่มิชอบและศรัทธา
ต่ออัลลอฮ์ (ﷻ) (อาละอิมรอน: 110)

อัลลอฮ์ (ﷻ) ยังได้ตรัสอีกว่า

﴿ وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ ۗ أُولَٰئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ
إِنَّ اللَّهَ عَزِيزٌ حَكِيمٌ ﴾ (71:)

ความว่า “และบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิงนั้นบางส่วนของ
พวกเขาต่างเป็นผู้ช่วยเหลืออีกบางส่วน ซึ่งพวกเขาจะใช้ให้ปฏิบัติในสิ่งที่
ชอบ และห้ามปรามในสิ่งที่ไม่ชอบและพวกเขาจะดำรงไว้ซึ่งการละหมาด
และจ่ายซะกาต และภักดีต่ออัลลอฮ์และร่อซูลของพระองค์เช่นเหล่านี้แหละ

อัลลอฮฺจะทรงเอ็นดูเมตตาแก่พวกเขาแท้จริงอัลลอฮฺนั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ
ผู้ทรงปรีชายิ่ง” (อัลเตาบะฮฺ:71)

และเมื่อไม่มีการสร้างโอกาสในการเชิญชวนสู่ศัทธิธรรม ก็ไม่ควรทำให้โอกาสที่มีอยู่
แล้วนั้นต้องเสียไป ทั้งนี้ด้วยเหตุเพราะว่าในช่วงฤดูกาลแห่งการแข่งขันกีฬานั้น เป็นโอกาสอันยิ่งใหญ่ใน
การเผยแพร่ศัทธิธรรมสู่มวลมนุษยชาติ จากสถานที่แห่งหนึ่งไปยังสถานที่อีกแห่งหนึ่ง เพราะการเชิญชวนสู่
ศาสนาของอัลลอฮฺ(ﷻ)นั้นเป็นบุญกุศลอันยิ่งใหญ่ ดังหะดีษที่ท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวแก่ท่านอลีฮฺว่า

(())

ความว่า “การที่ท่านเป็นสาเหตุให้ใครผู้ใดได้รับทางนำจากอัลลอฮฺ ย่อมเป็นการ
ดีสำหรับท่านยิ่งกว่าการที่ท่านได้ครอบครองลูกอูฐแดงเสียอีก”¹⁵⁴ (บันทึกโดย
Muslim,n.d.:2406,และAhmad,n.d.:22314)

3) การหักทลายแบบอิสลามโดยการให้สลาม ห้ามการกราบ การโค้งคำนับและการให้ สัตถุญาณต่างๆ

มีรายงานจากท่านอะนัสบุตรมาลิกว่า

:))

((

ความว่า “ชายคนหนึ่งได้กล่าวแก่ท่านนบีว่า “โอ้ท่านเราะฮูล เมื่อพวกเราคน
หนึ่งได้พบกับพี่น้องหรือเพื่อนของเขา เขาจะโค้งคำนับให้แก่เขาได้หรือไม่?
ท่านนบีตอบว่า “ไม่ได้” ชายผู้นั้นถามอีกว่า “เขาควรเข้าไปใกล้พี่น้องหรือ
เพื่อนของเขาแล้วจุมพิตเขาไหม?” ท่านนบีตอบว่า “ไม่ได้” ชายผู้นั้นยัง
ถามต่ออีกไปว่า “เขาควรยื่นมือของเขาไปสัมผัสกับพี่น้องหรือเพื่อนเขาไหม?
ท่านนบีตอบว่า “ใช่แล้ว” (บันทึกโดยAhmad,n.d.:12632, al-Tirmidhiy,n.d.:
2728,และ Ibn Majah,n.d.:3702)¹⁵⁵

อิบนุคัฎัยมีฮะฮุกกล่าวว่า “แท้จริงแล้วการจุมพิตมือนั้นมิได้ถูกถือว่าเป็นจารีตนิยมแต่อย่าง
ใด เว้นแต่คนส่วนน้อยเท่านั้นที่ยึดถือ”และท่านได้กล่าวอีกว่า “อนุโลมให้สวมกอดและจุมพิตมือและ

¹⁵⁴ ซึ่งถือเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสมัยท่านนบี(ﷺ)

¹⁵⁵ อัศศิรฺมิซียฺกล่าวว่าหะดีษนี้เป็นหะดีษหะสัน

ศิระในเชิงศาสนา เพื่อเป็นการให้เกียรติและให้ความเคารพทั้งนี้ต้องกระทำโดยปราศจากอารมณ์ใคร่และตัณหา”(ดู al-Safariniy,1993:1/333)

อัลมะรุซีย์กล่าวว่า “ฉันได้ถามอบูอับดุลเลาะฮ์¹⁵⁶เกี่ยวกับการจุมพิตมือ” ท่านตอบว่า “หากการจุมพิตนั้นเป็นไปตามแนวทางศาสนาก็ถือว่าเป็นที่อนุญาต เพราะว่าท่านอบูอับดุลเลาะฮ์เคยจุมพิตมือท่านอุมัรบุตร อัลค็อตต็อบ แต่หากการจุมพิตนั้นเป็นไปตามแนวทางแห่งคุณยาก็ไม่เป็นที่อนุมัติเว้นแต่ชายผู้นั้นจะเกรงกลัวดาบหรือเส้าของเขา” (ดู al-Safariniy,1993:1/333)

ท่านอนัสบุตรมาลิกกล่าวว่า

(())

“ปรากฏบรรดาเศาะหาบะฮ์ของท่านบี(ﷺ)เมื่อเวลาพวกเขาพบเจอกันพวกเขาจะจับมือกัน และเมื่อเวลาพวกเขากลับจากการเดินทางพวกเขาจะสวมกอดกัน” (บันทึกโดย al-Tabaraniy,1985:1/101)

ท่านหุซัยฟะฮ์บุตรยะมาน¹⁵⁷ได้รายงานไว้ว่า ท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

)

((

ความว่า“แท้จริงผู้ศรัทธาเวลาพบเจอผู้ศรัทธาด้วยกันเมื่อเขาให้สลามและจับมือกันบาปของทั้งสองจะร่วงหล่นดุจดังใบไม้ที่ร่วงหล่นจากต้น”(บันทึกโดย al-Tabaraniy,1985:1/192)

ดังนั้นผู้ศรัทธาจึงไม่ควรปฏิบัติตามผู้ปฏิเสธในเรื่องที่เกี่ยวกับการทักทายอย่างหลับหูหลับตา เพราะอัลลฮ์(ﷻ)ได้ให้แนวทางที่เพียงพอแล้วแก่เรา การทักทายนั้นไม่ควรกระทำโดยการให้สัญญาณ¹⁵⁸ หรือการ โค้งค้ำนับ การก้มกราบ หรือด้วยการตะโกนส่งเสียง ดังที่ปรากฏในกีฬายางประเภท

3.2.13 การวะลาอ์¹⁵⁹ และการบะรออ์¹⁶⁰ ที่เกินขอบเขตถือเป็นสิ่งต้องห้าม

¹⁵⁶ เป็นชื่อเล่นหรือนามแฝงของท่านอิมามอัชชาฟีอีย์

¹⁵⁷ คือหุซัยฟะฮ์บุตรยะมานบุตรญาบิรเป็นเศาะหาบะฮ์ผู้มีฉายาว่า “ผู้รักษาความลับท่านเราะสูล” ทั้งนี้เนื่องจากท่านเป็นผู้เดียวที่รู้รายชื่อบรรดาผู้เป็นมุนาฟิก(ผู้กลับกลอก)จากท่านเราะสูลและท่านไม่เคยเปิดเผยรายชื่อเหล่านั้นให้ผู้อื่นได้ล่วงรู้ เสียชีวิตปีฮ.ศ. 36 (al-Asqalaniy.:1/316)

¹⁵⁸ เช่นส่งสัญญาณมือโดยการยกมือขึ้นทักทายหรือโดยการผงกหรือเงยศีรษะขึ้น

¹⁵⁹ วะลาอ์หมายถึงการให้ความรัก สนับสนุนช่วยเหลือเกื้อกูลกันแก่คนหนึ่งคนใดหรือกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดอย่างแนบแน่นจริงจัง (Bin Muslim,2549:594)

การสูญเสียความหมายของวะลาอ์และบะรออ์นับเป็นสิ่งที่อันตรายและน่าเกรงกลัวเป็นอย่างยิ่ง สาเหตุเนื่องมาจากภาวะของการไม่สามารถแยกแยะระหว่างสิ่งหะรออมต้องห้ามและสิ่งหะลาลที่ถูกต้องมุดีในหมู่ผู้คนจำนวนมาก ซึ่งเป็นสิ่งที่นำไปสู่ความเข้าใจที่สับสนในความหมายของคำดังกล่าวทั้งสอง ด้วยเหตุดังกล่าวจึงกลับกลายเป็นว่า ที่มาหรือสาเหตุของการโกรธเกลียด หรือต่อต้านคนใดคนหนึ่ง เพียงเพราะการเป็นผู้เล่นของสโมสรอื่นซึ่งไม่ใช่สโมสรเดียวกับตน หรือเป็นเพราะการไปสนับสนุนหรือเชียร์ทีมอื่น ด้วยเหตุนี้จึงพบว่า ศรัทธาชนส่วนหนึ่งนิยมชมชอบในรูปแบบการใช้ชีวิตของบรรดานักกีฬาที่เป็นผู้ปฏิเสธทั้งหลาย นิยมชมชอบทั้งจากศาสนาของพวกเขา ด้วยการใช้ความพยายามปกป้องช่วยเหลือพวกเขาเหล่านั้นในสิ่งที่พวกเขากำลังยึดมั่นและศรัทธา กระทั่งในบางครั้งพวกเขาจะให้ความสำคัญกับนักกีฬาที่ตนชื่นชอบที่เป็นผู้ปฏิเสธ มากกว่าพี่น้องผู้ศรัทธาด้วยกัน เพียงเพราะนักกีฬาเหล่านั้นมีทักษะและความสามารถในเชิงกีฬาที่เหนือกว่านักกีฬาคณะอื่นๆ

อัลลอฮฺ(ﷻ)ตรัสว่า

﴿ لَا يَتَّخِذِ الْمُؤْمِنُونَ الْكَافِرِينَ أَوْلِيَاءَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ فَلَيْسَ مِنَ اللَّهِ فِي شَيْءٍ إِلَّا أَنْ تَتَّقُوا مِنْهُمْ تُقَاتُوا ﴾ (28: 28)

﴿ تَقَاتُوا وَاللَّهُ نَفْسَهُ وَإِلَى اللَّهِ الْمَصِيرُ ﴾ (28: 28)

ความว่า “ ผู้ศรัทธาทั้งหลายนั้น จงอย่าได้ยึดเอาบรรดาผู้ปฏิเสธศรัทธาเป็นมิตรอื่นจากบรรดามุมีน และผู้ใดกระทำเช่นนั้น เขาย่อมไม่อยู่ในสิ่งใดที่มาจากอัลลอฮฺ นอกจากพวกเขาจะป้องกัน (ให้พ้นอันตราย) จากพวกเขาจริง ๆ เท่านั้นและอัลลอฮฺทรงเตือนพวกเขาให้ยำเกรงพระองค์และยังอัลลอฮฺนั้นคือการกลับไป(ของพวกเขา)” (อาละอิมรอน : 28)

นี่เป็นส่วนหนึ่งของบททดสอบที่อัลลอฮฺ(ﷻ)ทรงประทานแก่บรรดาศรัทธาชนทั้งหลาย เป็นความทุกข์เข็ญที่มีสาเหตุมาจากการอธรรมและความไม่เข้าใจในบริบทของคำว่า “พี่น้องร่วมศาสนา” ซึ่งโดยปกติผู้คนส่วนมากจะรัก ชอบ หรือโกรธเกลียดในสิ่งใดมักจะขึ้นอยู่กับเหตุผลในทางคุณาหรือทางโลกเป็นที่ตั้ง โดยมองข้ามประเด็นหลักในสิ่งที่ศาสนาได้สอนสั่งในเรื่องความรักและความเป็นพี่น้องในศาสนา และมักไม่ยึดสิ่งดังกล่าวนี้เป็นกรอบหรือแนวทางในการพิจารณา

อัลลอฮฺ(ﷻ)ตรัสว่า

160 บะรออ์หมายถึงการปลื้มตัวหรือถอนตัวจากคนหนึ่งคนใดหรือกลุ่มหนึ่งกลุ่มใดในสภาพที่เป็นอิสระพ้นข้อผูกพันกับกลุ่มนั้นๆ (Bin Muslim,2549:20)

﴿ إِنَّمَا وَلِيُّكُمُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَالَّذِينَ ءَامَنُوا الَّذِينَ يُقِيمُونَ الصَّلَاةَ

وَيُؤْتُونَ الزَّكَاةَ وَهُمْ رَاكِعُونَ ﴿٥٥﴾ (55:)

ความว่า “แท้จริงผู้ที่เป็นกัลยาณมิตรของพวกเจ้านั้น คืออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์และบรรดาผู้ศรัทธาที่ดำรงไว้ซึ่งการละหมาด และชำระชะกาต และขณะเดียวกันพวกเขาก็เป็นผู้ดำรงการละหมาด” (อัลมาอิดะฮ์ 55)

นอกจากนั้นอัลลอฮ์(ﷻ)ยังทรงชี้นำผู้ศรัทธาอีกว่า

﴿ وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ
بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَاةَ وَيُؤْتُونَ
الزَّكَاةَ وَيُطِيعُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ أُولَئِكَ سَيَرْحَمُهُمُ اللَّهُ

﴿٧١﴾ (71:)

ความว่า “และบรรดาผู้ศรัทธาชายและบรรดาผู้ศรัทธาหญิงนั้น บางส่วนของพวกเขาต่างเป็นผู้ช่วยเหลืออีกบางส่วนซึ่งพวกเขาจะใช้ให้ปฏิบัติในสิ่งที่ชอบ และห้ามปรามในสิ่งที่มีขอบ และพวกเขาจะดำรงไว้ซึ่งการละหมาดและจ่ายชะกาต และกักต้ออัลลอฮ์และเราะซูลของพระองค์ชนเหล่านี้แหละ อัลลอฮ์จะทรงเอ็นดูเมตตาแก่พวกเขาแท้จริงอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงปรีชา” (อัตเตาบะฮ์ 71)

ส่วนในเรื่องของการบะรอฮ์นั้นอัลลอฮ์(ﷻ)สั่งใช้ให้มุสลิมพิศยึดท่านนบีอิบรอฮีมเป็นแบบอย่างโดยพระองค์ได้ตรัสว่า

﴿ قَدْ كَانَتْ لَكُمْ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ فِي إِبْرَاهِيمَ وَالَّذِينَ مَعَهُ إِذْ قَالُوا
لِقَوْمِهِمْ إِنَّا بُرَّاءُ مِنْكُمْ وَمِمَّا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ كَفَرْنَا بِكُمْ
وَبَدَا بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمُ الْعَدَاوَةُ وَالْبَغْضَاءُ أَبَدًا حَتَّى تُؤْمِنُوا

بِاللَّهِ وَحَدَهُ إِلَّا قَوْلَ إِبْرَاهِيمَ لِأَبِيهِ لَأَسْتَغْفِرَنَّ لَكَ وَمَا
 أَمْلِكُ لَكَ مِنَ اللَّهِ مِنْ شَيْءٍ رَبَّنَا عَلَيْكَ تَوَكَّلْنَا وَإِلَيْكَ
 أَنْبَأْنَا وَإِلَيْكَ الْمَصِيرُ ﴿٤﴾

ความว่า “แน่นอนได้มีแบบอย่างอันดีงามสำหรับพวกเจ้าแล้วใน(ตัว) อิบรอฮีม และบรรดามุอฺมิน ผู้ที่อยู่ร่วมกับเขาเมื่อพวกเขากล่าวแก่หมู่ชนของพวกเขาว่า แท้จริงพวกเราขอปลีกตัวจากพวกท่าน และสิ่งที่พวกท่านเคารพบูชาอื่นจาก อัลลอฮฺ เราขอปฏิเสธศรัทธาต่อ(ศาสนาของ)พวกท่านและการเป็นศัตรูและการเกลียดชังระหว่างพวกเรากับพวกท่าน ได้ปรากฏขึ้นแล้ว (และจะคงอยู่) ตลอดไปจนกว่าพวกท่านจะศรัทธาต่ออัลลอฮฺองค์เดียวนอกจากคำกล่าวของอิบรอฮีม แก่บิดาของเขา(ที่ว่า)แน่นอนฉันจะขอภัยโทษให้แก่ท่านทั้งๆที่ฉันไม่มีอำนาจอันใดจะช่วยท่าน(ให้พ้นจากการลงโทษ)จากอัลลอฮฺได้เข้าแต่พระเจ้าของเราแต่พระองค์ท่านเราขอมอบหมาย และยังพระองค์ท่านเท่านั้นเราขออุกแก่โทษ และยังพระองค์ท่านเท่านั้นคือการกลับไป ” (อัลมุตตะฮินะฮ :4)

นักอรรถาธิบายอัลกุรอานกล่าวว่า อัลลอฮฺ(ﷻ) ทรงใช้ให้บรรดามุอฺมินยึดถือในปี อิบรอฮีม และบรรดาผู้ศรัทธาที่อยู่ร่วมกับเขาเป็นแบบอย่างในการทะเลาะและบะรอกกับพวกมุชริกีน ทั้งนี้เพราะการศรัทธาหมายถึงการปลีกตัวหรือถอนตัวจากผู้ที่ปฏิบัติกิจต่อศาสนาของอัลลอฮฺ (ﷻ) (al-Shaukaniy,1994:5/264)

3.2.14 วิญญาณแห่งกิฟากับวิญญาณแห่งศรัทธาพึงมีความสอดคล้องกัน

ในโลกแห่งความเป็นจริงในทุกวันนี้ มีผู้คนจำนวนหนึ่งผู้ซึ่งมีความรักอันพิสุทธ์ต่อบรรดามวลมุสลิมและไม่มีปฏิบัติใดๆในความรักนั้น ความรักดังกล่าวนี้คือความรักของบรรดาศรัทธาชนผู้ซึ่งมีจิตใจอันบริสุทธิ์ คือความรักของบรรดาศาสนทูตของอัลลอฮฺ(ﷻ) บรรดาผู้มีความสัตย์จริง บรรดาผู้พลีชีพเพื่อศาสนา และบรรดาผู้มีคุณธรรมประพุดดีทั้งหลาย และยังมีผู้คนอีกกลุ่มหนึ่งผู้ซึ่งมีความรักต่อมวลมุสลิมในด้านหนึ่งและมีความเกลียดชังต่อพวกเขาในอีกด้านหนึ่ง ผู้คนเหล่านั้นคือบรรดามุสลิมผู้ละเมิดหรือผู้เนรคุณต่ออัลลอฮฺ(ﷻ)

นอกจากนั้นยังมีผู้คนอีกกลุ่มหนึ่งผู้ซึ่งมีความเกลียดชัง และเป็นปฏิบัติที่แท้จริงต่อบรรดาศรัทธาชน พวกเขาเหล่านั้นไม่มีความรักและไม่มีการปกป้องช่วยเหลือแก่มุสลิม ผู้คนเหล่านั้นคือผู้ปฏิเสธศรัทธา ผู้ตั้งภาคีต่ออัลลอฮฺ (ﷻ) ผู้กลับกลอก และผู้ออกนอกริตแนวทางของศาสนา ผู้คนเหล่านี้จะไม่มีความเป็นพี่น้อง ไม่มีความเป็นมิตรแท้ ไม่มีความเป็นกัลยาณมิตรปรองดองและไม่มีการ

ช่วยเหลือปกป้องแก่บรรดาศรัทธาชน ถึงแม้อิสลามจะอนุญาตให้มีการเยี่ยมเยียนในคราวป่วยไข้และให้ความเมตตาสงสารตามหลักมนุษยธรรมก็ตาม เช่นการให้อาหารแก่ผู้หิวโหย ให้นำดื่มแก่ผู้กระหาย และให้การรักษาพยาบาลแก่ผู้เจ็บป่วย และอนุญาตให้แต่งงานกับหญิงชาวคัมภีร์ และรับประทานสัตว์ที่เชือด โดยชาวคัมภีร์เมื่อเขาเชือดสัตว์ตามหลักการทางศาสนา เช่นเดียวกับที่อนุมัติการให้ของขวัญ การซื้อขายกับผู้ปฏิเสธ สิ่งดังกล่าวทั้งหมดนี้มีการบัญญัติไว้ในศาสนาทั้งสิ้น แต่ไม่ได้หมายความว่า การแต่งงานของมุสลิมกับหญิงชาวคัมภีร์นั้นจะหมายถึงการที่ชายผู้นั้นจะต้องรักในศาสนาที่ภรรยาของตนนับถือด้วย เช่นเดียวกับการคบค้าสมาคมกับบิดามารดาในกรณีที่ท่านทั้งสองเป็นกาฟิรุมิได้หมายถึง การช่วยเหลือปกป้องและทุ่มเทความรักต่อท่านทั้งสองอย่างสุดชีวิตจิตใจ ดังนั้นจึงควรแยกแยะระหว่าง ประเด็นการทำความดีกับประเด็นการเป็นกัลยาณมิตรในสิ่งที่ได้กล่าวมา

อัลลอฮฺ(ﷻ)ตรัสว่า

﴿ لَا يَنْهَىٰكُمْ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقْتِلُواكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُواكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ حُبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴾ (8)

﴿ لَا يَنْهَىٰكُمْ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقْتِلُواكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُواكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ حُبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴾ (8)

﴿ لَا يَنْهَىٰكُمْ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقْتِلُواكُمْ فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُواكُمْ مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ حُبُّ الْمُقْسِطِينَ ﴾ (8)

ความว่า “อัลลอฮฺมิได้ทรงห้ามพวกเจ้าเกี่ยวกับบรรดาผู้ที่มิได้ต่อต้านพวกเจ้าในเรื่องศาสนาและพวกเขามิได้ขับไล่พวกเจ้าออกจากบ้านเรือนของพวกเจ้าใน การที่พวกเจ้าจะทำความดีแก่พวกเขา และให้ความยุติธรรมแก่พวกเขา แท้จริง อัลลอฮฺทรงรักผู้มีความยุติธรรม” (อัลมมตะฮะฮะ:8)

ดังนั้นการประพฤติดุปฏิบัติ จึงหมายถึงการให้ความช่วยเหลือในรูปแบบของทรัพย์สินเงินทองแก่ญาติพี่น้องที่เป็นกาฟิรอย่างหนึ่ง และการให้ความรักที่หมายถึงพฤติกรรมของหัวใจอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งทั้งสองอย่างนี้เป็นการกระทำที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงไม่ควรเกิดความสับสนในความหมายของสองสิ่งนี้ อัลลอฮฺ(ﷻ) ได้ตรัสว่า

﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴾ (73)

﴿ وَالَّذِينَ كَفَرُوا بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ ﴾ (73)

ความว่า “และบรรดาผู้ที่ปฏิเสธศรัทธานั้น บางส่วนของพวกเขาย่อมเป็นผู้ช่วยเหลืออีกบางส่วน หากพวกเจ้าไม่ปฏิบัติในสิ่งนั้นแล้วความวุ่นวายและความเสียหายอันใหญ่หลวง ก็จะเกิดขึ้นในแผ่นดิน” (อัลอันฟาล 73)

นักอรรถาธิบายอัลกุรอานได้อธิบายอายะฮ์นี้ว่า : เมื่อใดก็ตามที่บรรดาผู้ศรัทธาไม่ปลีกตัวออกจากผู้ที่ปฏิบัติศาสนารักใคร่กลมเกลียวระหว่างกัน เมื่อนั้นจะเกิดฟิตนะฮ์ในหมู่มนุษย์และจะเกิดความสับสนในกิจการงานทั้งปวง ทั้งจะเกิดการปะปนที่ยุ่งเหยิงกันระหว่างศรัทธาชนและปฏิเสธชน และความเสื่อมเสียก็จะเกิดการแผ่ขยายไปเป็นวงกว้าง (ดู Ibn Kathir, 2002.:4/98) และนี่คือสิ่งที่ปรากฏและกำลังเกิดขึ้นจริงในยุคสมัยปัจจุบัน ขออัลลอฮ์ (ﷻ) จงปกป้องเราด้วยเทอญ

บางครั้งอาจเกิดการให้ความรักหรือการเป็นปฏิปักษ์ที่ขัดแย้งหรือผิดจากเจตนารมณ์ของอิสลามอันเนื่องมาจากเกมการแข่งขันกีฬา กล่าวคือเกิดการแสดงความรักหรือความชอบพร้อมประกาศตนเป็นผู้สนับสนุนช่วยเหลือแก่นักกีฬาหรือสโมสรที่ตนชื่นชอบ และประกาศตนเป็นปฏิปักษ์กับสโมสรของฝ่ายตรงข้าม โดยไม่พิจารณาว่าสโมสรหรือผู้เล่นที่เป็นฝ่ายตรงข้ามนั้นจะเป็นผู้มีคุณเชื่อศรัทธาเป็นเช่นไร มีอคติกับศาสนาที่ตนนับถือหรือไม่ สิ่งดังกล่าวเหล่านี้ควรเป็นสิ่งสำคัญลำดับแรกในการพิจารณาให้ความรักความชื่นชมหรือการประกาศตนเป็นปฏิปักษ์ เพราะมิเช่นนั้นแล้วอาจกลายเป็นสมุนของผู้ที่เป็นอริกับศาสนาของตน หรือตกเป็นสาวกของผู้เป็นปฏิปักษ์หรือผู้ต่อต้านพี่น้องร่วมศรัทธาโดยไม่รู้ตัว

3.2.15 การส่งเสริมในความดีและห้ามปรามในความชั่วถือเป็นหน้าที่

ผู้คนส่วนมากมีความเชื่อว่า ผู้ใดที่มีได้กระทำความอะชียัต¹⁶¹ ด้วยตนเอง เขาผู้นั้นก็ไม่ต้องมีส่วนรับผิดชอบในความผิดนั้น ด้วยเหตุดังกล่าวนี้เอง จึงเห็นร้านอาหารบางแห่งเปิดขายอาหารตลอดวันในเดือนรอมฎอนในขณะที่เจ้าของร้านนั้นเป็นผู้ที่ถือศีลอดและดำรงการละหมาด ทั้งนี้โดยอ้างเหตุผลว่า เป็นการทำมาหากินเลี้ยงชีพ ไม่สามารถที่จะหยุดขายได้ ซึ่งโดยแท้จริงแล้วสิ่งดังกล่าวนี้เป็นความคิดที่ผิดมหันต์ เป็นการแยกศาสนาออกเป็นสัดส่วน และเป็นความโง่เขลาอย่างโจ่งแจ้งในเรื่องที่จำเป็นต้องรู้ในศาสนา

ในหะดีษบทหนึ่งท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

(())

ความว่า “ผู้ใดศรัทธาต่ออัลลอฮ์และวันสุดท้าย เขาจงอย่านั่งร่วมสำรับที่กำลังมีการดื่มสุราอยู่” (บันทึกโดยAhmad,n.d.:14241,และ al-Tirmidhiy, n.d.:2801)

หะดีษบทนี้บ่งชี้ว่า การนั่งรับประทานอาหารร่วมกันกับผู้ที่กำลังดื่มสุราอยู่ เป็นสิ่งหะรอมต้องห้าม ถึงแม้ว่าเขาผู้นั้นมิได้ร่วมดื่มสุราก็ตาม ทั้งนี้เนื่องจากการห้ามปรามในความชั่วนั้นเป็นสิ่งวาญิบในศาสนา ท่านนบี(ﷺ)กล่าวว่า

¹⁶¹ มะอะชียัตคือความชั่ว ผิดบาปทุกอย่างที่เป็นการละเมิดและขัดคำสั่งของอัลลอฮ์

))

((

ความว่า “ผู้ใดในหมู่ท่านพบเห็นการกระทำที่มีชอบ เขาจงทำการเปลี่ยนแปลงมันด้วยมือของเขา หากเขาไม่มีความสามารถเขาจงเปลี่ยนแปลงมันด้วยคำพูดและหากเขาไม่มีความสามารถอีก เขาจงเปลี่ยนแปลงมันด้วยหัวใจ และการกระทำดังกล่าว (บ่งบอกถึง) การมีอิมานที่อ่อนที่สุด” (บันทึกโดยMuslim, n.d.:49 และAhmad,n.d.: 10689)

อันนะวะวีย์(al-Nawawiy,1996: 1/217)กล่าวว่า “คำกล่าวของท่านบี(ﷺ)ที่ว่า () ซึ่งมีความหมายว่า “เขาจงเปลี่ยนแปลงมัน” เป็นคำสั่งที่วาญิบโดยมติเอกฉันท์ของบรรดาปวงปราชญ์และมันเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับการวาญิบในเรื่องการใช้ให้กระทำในความดีและห้ามปรามในความชั่วโดยกิตาบ สุนนะฮฺ และมติเอกฉันท์ของอุละมาอ์ และยังถือว่าสิ่งดังกล่าวนี้มีความสอดคล้องกับการนะซีหะฮฺ(การชี้แนะแนวทาง) ที่หมายถึงศาสนาอีกด้วย”

ด้วยเหตุดังกล่าวหากผู้ใดเพิกเฉยหรือยอมรับเกมกีฬาที่ขัดกับศีลธรรมอันดีของอิสลามหรือยอมรับนักกีฬาที่แต่งตัวไม่เหมาะสมกับหลักการศาสนา โดยการร่วมเล่นหรือทำการแข่งขันกับพวกเขาโดยปราศจากการชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่พวกเขาหรืออย่างน้อยที่สุดคือการปฏิเสธไม่ยอมรับด้วยหัวใจในพฤติกรรมของพวกเขา ก็จะมีส่วนรับผิดชอบในบาปที่ตนไม่ได้ทำด้วยเช่นกัน

3.2.16 ความยุติธรรมในการให้คำตัดสินเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นลำดับแรก

ในการแข่งขันกีฬาไม่ว่าจะเป็นการแข่งขันกีฬานิติใดหรือระดับใดก็ตาม ผู้ตัดสินหรือกรรมการนับเป็นองค์ประกอบสำคัญและเป็นผู้ที่มิบทบาทในการให้คำชี้ขาดผลของการแข่งขันกีฬาในแต่ละครั้งหรือแต่ละนัด ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่นี้จึงเปรียบเสมือนผู้พิพากษาสูงสุดมีอำนาจในการตัดสินแพ้ชนะทั้งยังสามารถให้คืนและให้โทษแก่ผู้แข่งขันได้

กรรมการผู้ตัดสินกีฬา เป็นบุคคลที่มีความสำคัญต่อการแข่งขันกีฬาให้ดำเนินไปตามกฎ กติกาการแข่งขัน และเนื่องจากผู้ตัดสินมีบทบาทอย่างมากต่อการแข่งขันกีฬาดังที่กล่าวมา ผู้ตัดสินจึงจำเป็นต้องมีความรู้ ความชำนาญในเรื่องกีฬาที่ตนเองดำเนินการตัดสิน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณธรรมและจริยธรรมของตัวผู้ตัดสินเอง กล่าวคือต้องเป็นผู้ที่มีคุณลักษณะที่สำคัญสองประการ คือ

(1) เป็นผู้ที่มีความรับผิดชอบ (อะมานะฮฺ)

กรรมการผู้ตัดสินจะต้องมีจิตสำนึกว่า เขาจะต้องรับผิดชอบทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นในสนามกีฬา ไม่ว่าจะกับตัวเองหรือผู้อื่น ด้วยเหตุนี้เขาจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่าการทำงานของเขามิใช่ว่าจะถูกต้องถูกสอบสวนจากอัลลอฮฺ พระองค์ทรงสังเกตเห็นและเฝ้ามองอยู่ตลอดเวลา

อัลลอฮฺตรัสในอัลกุรอานว่า

﴿يَأَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَخُونُوا اللَّهَ وَالرَّسُولَ وَتَخُونُوا أَمْنَتِكُمْ

وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿٢٧﴾ (27:)

ความว่า “โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลายจงอย่าทุจริตต่ออัลลอฮฺและเราะสูล และจงอย่าทุจริตต่อบรรดาของฝากของพวกเจ้า โดยที่พวกเจ้ารู้กันอยู่” (อัลอันฟาล:27)

ฉะนั้นในฐานะของการเป็นกรรมการผู้ตัดสิน ควรมีจิตสำนึกและความรับผิดชอบต่อหน้าที่ทางแก้ไขการปฏิบัติหน้าที่ในสนามแข่งขันในทางที่ดียิ่งขึ้นด้วยการเสริมสร้างและพัฒนาให้ผู้ที่เล่นอยู่ในสนามมีความเคร่งครัดในการปฏิบัติตามกฎ กติกา และขจัดเหตุต่างๆที่อาจก่อให้เกิดการกระทำที่ผิดจากหลักการศาสนา

(2) เป็นผู้ดำรงมั่นในความยุติธรรม

กรรมการผู้ตัดสินทุกคนไม่สามารถที่จะหลีกเลี่ยงในการปฏิบัติหน้าที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับผู้เล่นหรือบุคลากรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ตัดสินจะบรรลุวัตถุประสงค์หรือประสบความสำเร็จได้นั้น ขึ้นอยู่กับความยุติธรรมเป็นประเด็นสำคัญ การกระทำดังกล่าวจะสะท้อนให้เห็นว่าผู้ตัดสินไม่เลือกปฏิบัติหรือให้ความสำคัญกับผู้เล่นบางคนหรือบางสโมสรที่ร่วมการแข่งขัน เนื่องจากการเลือกปฏิบัติหรือให้ความไม่เสมอภาคต่อบุคคลใดหรือทีมใดนั้น นอกจากจะเป็นความผิดในหลักการอิสลามแล้ว ยังสร้างความไม่พอใจและไม่ไว้วางใจของผู้เล่นและผู้ที่เกี่ยวข้องต่อผู้ตัดสินด้วย

ฉะนั้นกรรมการผู้ตัดสินกีฬาจะต้องยึดหลักการตัดสินด้วยความยุติธรรมโปร่งใสในการทำหน้าที่ เนื่องจากการปฏิบัติหน้าที่เช่นนั้นสามารถทำให้ผู้เล่นมีความสัมพันธ์ที่ดีระหว่างกันและระหว่างผู้เล่นกับผู้บริหารอีกด้วย อิสลามได้ให้ความสำคัญกับความยุติธรรมในการปฏิบัติงานดังที่อัลลอฮฺ(ﷻ)ได้ตรัสในอัลกุรอานว่า

﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ

الْفَحْشَاءِ وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ ۚ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ

(90:) ﴿ تَذَكَّرُونَ ﴾

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺทรงใช้ให้รักษาความยุติธรรมและทำดีและการบริจาคแก่
ญาติใกล้ชิดและให้ละเว้นจากการทำลามกและการชั่วช้าและการอธรรมพระองค์
ทรงดักเตือนพวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจักได้รำลึก” (อันนะฮฺล : 90)

และอัลลอฮฺ(ﷻ)ได้ตรัสในอายะฮฺที่ว่า

(58:) ﴿ وَإِذَا حَكَّمْتُم بَيْنَ النَّاسِ أَنْ تَحْكُمُوا بِالْعَدْلِ ﴾

ความว่า “และเมื่อพวกเจ้าตัดสินระหว่างผู้คน พวกเจ้าก็จงตัดสินด้วยความ
ยุติธรรม” (ส่วนหนึ่งของอายะฮฺที่58 อันนิซาอฺ)

และเหนืออื่นใดเพราะความยุติธรรมนั้นมีความใกล้ชิดกับความยำเกรงต่ออัลลอฮฺ (ﷻ)
ดังอายะฮฺที่ว่า

﴿ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا كُونُوا قَوِّمِينَ لِلَّهِ شُهَدَاءَ بِالْقِسْطِ
وَلَا يَجْرِمَنَّكُمْ شَنَاٰنُ قَوْمٍ عَلَىٰ ءَلَّا تَعْدِلُوا ءَاعْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ
لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ ۚ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ ﴾

(8:)

ความว่า “ผู้ศรัทธาทั้งหลาย! จงเป็นผู้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยดีเพื่ออัลลอฮฺป็น
พยานด้วยความเที่ยงธรรม และจงอย่าให้การเกลียดชังพวกหนึ่งพวกใด
ทำให้พวกเจ้าไม่ยุติธรรม จงยุติธรรมเถิด มันเป็นเรื่องที่ใกล้กับความยำเกรง
ยิ่งกว่า และพึงยำเกรง อัลลอฮฺเถิด แท้จริงอัลลอฮฺนั้น เป็นผู้ทรงรอบรู้อย่าง
ละเอียดในสิ่งที่พวกเจ้ากระทำกัน” (อัลมาอิดะฮฺ:8)

ดังนั้นเมื่อผู้ตัดสินมีความยุติธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ ความเสมอภาคระหว่างผู้เล่นใน
สนามก็จะเกิดขึ้น ความเสมอภาคนี้เป็นความต้องการของผู้เล่นทุกคน ในทางตรงกันข้ามหากผู้ตัดสิน
ใช้มาตรฐานที่ต่างกันในการตัดสิน โดยการให้ความยุติธรรมกับผู้เล่นฝ่ายหนึ่งแต่กลับไม่ให้ความ
ยุติธรรมกับผู้เล่นอีกฝ่ายหนึ่งแล้ว การทะเลาะวิวาทก็ดี การอิจฉาริษยาที่ดี การไม่พอใจซึ่งกันและกัน
ระหว่างผู้เล่นด้วยกันก็ดี ก็ย่อมจะเกิดตามมาอย่างแน่นอน ดังคำกล่าวที่ว่า “เมื่อความยุติธรรมไม่มี
ความสงบสุขและความสามัคคีย่อมไม่เกิด”

ท่านนบี(ﷺ)เป็นตัวอย่างของความยุติธรรมและความเสมอภาคได้ดีที่สุด โดยท่านได้ยืนยันถึงการใช้หลักเกณฑ์ข้อนี้ อย่างหนักแน่นด้วยการประกาศว่า

(())

ความว่า “ฉันขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ถ้าหากฟาฏิมะฮ์ บุตรสาวมุฮัมมัดได้ทำการลักขโมย ฉันจะเป็นคนตัดมือของนางเอง” (บันทึกโดย al-Bukhari, 1987: 6406, และ Muslim, n.d.: 1315)

หะดีษบทนี้ชี้ให้เห็นว่า การขโมยเป็นสิ่งหะรอมสำหรับมุสลิมและผู้ไม่ใช่มุสลิม ดังนั้นการลงโทษในคดีลักขโมยจึงจำต้องดำเนินไปโดยไม่คำนึงว่าขโมยคนนั้นจะมีต้นกำเนิดมาจากไหน หรืออยู่ในครอบครัวใด ความยุติธรรมก็ต้องดำเนินไปกับทุกคนโดยไม่มี การเลือกปฏิบัติถึงแม้ผู้กระทำผิดคนนั้นจะเป็นบุตรสาวสุดที่รักของตนก็ตาม

ด้วยเหตุดังกล่าวการทำหน้าที่ของผู้ตัดสินพึงยึดบนความถูกต้องและความยุติธรรมเป็นหลัก ทั้งนี้ต้องไม่รู้สึกรู้หายวันไหวต่อบททดสอบใดๆ พร้อมทั้งไม่มีการโน้มเอียงในคำตัดสินของตนแม้ว่าผู้กระทำผิดถูก กติกา นั้นจะเป็นผู้ที่ตนมีความสนิทสนมรักใคร่เพียงใดก็ตาม ควรระลึกเสมอว่า กฎต้องเป็นกฎ กติกาต้องเป็นกติกาและควรนำแบบอย่างของท่านเราะฮูล (ﷺ) มาเป็นแบบอย่างในการให้คำตัดสินและในการปฏิบัติตนในทุกจังหวะชีวิต

3.2.17 การชมและการเชียร์กีฬาพึงอยู่ในกรอบที่ศาสนานุญาต

อิสลามอนุมัติการชมกีฬาเพื่อนันทนาการหรือการพักผ่อนหย่อนใจดังหะดีษบทหนึ่งที่ท่านนบี (ﷺ) ได้อนุญาตให้ชาวอะบิสสิเนียแสดงการฟุ้งหอกในมัสยิดของท่าน โดยให้ท่านหญิงอาอิชะฮ์ มาชมการแสดงด้วย และท่านยังได้สนับสนุนพวกนักแม่นหอกเหล่านั้นด้วยการกล่าวว่า “โอเอเลขา บะนีอ์ฟิละฮ์” (ซึ่งเป็นชื่อที่พวกอาหรับรู้จักและเรียกกันเวลานั้น) ในการแสดงครั้งนั้นด้วยอารมณ์ที่ตึงเครียด ท่านอุมัรฺ (رضي الله عنه) ต้องการที่จะหยุดการแสดงโดยการเดินเข้ามาพร้อมกับหีบก้อนกรวดสองสามก้อนขึ้นมายาวไปยังผู้ที่กำลังแสดงอยู่ แต่ท่านนบี (ﷺ) ได้ห้ามไว้โดยกล่าวว่า “ปล่อยเขา อุมัรฺ” ท่านนุคอรีย์ ได้บันทึกหะดีษนี้ในหนังสือเศาะหิหฺของท่าน ดังนี้

)

((

ความว่า “ในขณะที่ชาวอะบิสสิเนียกำลังเล่น(แสดง)การฟุ้งหอกในมัสยิด ซึ่งท่านนบีก็อยู่ด้วย ทันใดนั้นท่านอุมัรฺ (رضي الله عنه) ก็เข้ามาและหีบก้อนกรวดเพื่อที่จะขว้างไปยังผู้แสดงเหล่านั้น แต่ท่านนบี(ﷺ)ได้ห้ามไว้โดยกล่าวว่า “ปล่อยเขา (แสดงไป) โอ้ท่านอุมัรฺ” (บันทึกโดย al-Bukhari, 1987: 2901,

และMuslim,n.d.:893)

แต่ทั้งนี้ก็มีเงื่อนไขว่าต้องไม่เป็นการชมหรือเชียร์ในเกมกีฬาที่เป็นที่ต้องห้าม ในศาสนา ไม่มีการปะปนกันระหว่างหญิงชาย (นอกจากมีมะฮฺรอม) ไม่มีการตะโกนโห่ร้อง ไม่มีการตบมือและการเป่าปากหรือเป่าเสียงหวีด และต้องไม่ละเลยหรือล่าช้าในการประกอบกิจกรรมหรือศาสนพิธีที่วาญิบ อัลลอฮฺ(ﷻ)ได้บรรยายสภาพของพวกญอฮิลียะฮฺในขณะที่พวกเขากำลังทำการละหมาด ณ วิหารศักดิ์สิทธิ์ในนครมักกะฮฺในอายะฮฺที่ว่า

﴿وَمَا كَانَ صَلَاتُهُمْ عِنْدَ الْبَيْتِ إِلَّا مُكَاءً وَتَصَدِيَةً فَذُوقُوا

الْعَذَابَ بِمَا كُنتُمْ تَكْفُرُونَ ﴿٣٥﴾ ()

ความว่า “มีปรากฏว่าการละหมาดของพวกเขานั่นมิใช่อื่นใด นอกจากการเป่าเสียงหวีด และการตบมือเท่านั้นดังนั้นพวกเขาจึงลิ้มรสการลงโทษเนื่องด้วยการที่พวกเขาปฏิบัติเสฐศรัทธา”(อัลอันฟาล:35)

อายะฮฺดังกล่าวข้างต้นบ่งชี้ว่า การเป่าเสียงหวีดและการตบมือนั้นเป็นการกระทำของพวกกุรอชีย์ในขณะที่กำลังทำการเวียนรอบกะอฺบะฮฺ(วิหารศักดิ์สิทธิ์)ในสมัยญอฮิลียะฮฺ¹⁶² ด้วยเหตุนี้ไม่ควรถิ่นมุสลิมจะยึดถือเป็นเยี่ยงอย่าง ทั้งนี้เพราะเกรงอาจเข้าข่ายหะดีษที่ว่า

(())

ความว่า “ผู้ใดเลียนแบบการทำตัวเหมือนชนกลุ่มใด ผู้นั้นก็เป็นส่วนหนึ่งของชนกลุ่มนั้น” (บันทึกโดยAbu Daud,n.d.:4031)

3.2.18 การแสวงหาทรัพย์สินและยึดกีฬาเป็นอาชีพจำเป็นต้องสอดคล้องกับสิ่งที่กฎหมาย

อนุญาต

โดยทั่วไปนักกีฬาแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ประเภทแรกคือ นักกีฬาสมัครเล่น หรือผู้ที่เล่นกีฬาเพื่อความสนุกสนานเป็นงานอดิเรก เพื่อผ่อนคลายความตึงเครียดจากการทำงาน หรือเพื่อให้ร่างกายมีความสมบูรณ์แข็งแรงและเพื่อบุคลิกภาพของตนและเป็นต้น ส่วนประเภทที่สองได้แก่ นักกีฬาอาชีพ ซึ่งพวกเขาเหล่านี้ จะได้รับเงินเดือนและเบี้ยเลี้ยงที่พิจารณาตามความสามารถของนักกีฬา เหมือนกับการงานประเภทอื่นๆทั่วไป

¹⁶² ดู (Ibn kathir,2002:4/52)

อิสลามได้ให้ความแตกต่างระหว่างวิธีการแสวงหาทรัพย์สินที่อนุญาติกับที่ไม่อนุญาติ อิสลามถือว่าทุกๆวิธีการที่ผู้หนึ่งผู้ใดได้รับประโยชน์บนความเดือดร้อนของผู้อื่นเป็นวิธีการที่ขัดกับหลักการศาสนา ส่วนวิธีการหรือแนวทางที่ให้ทุกคนผลัดเปลี่ยนกันได้รับผลประโยชน์ด้วยความยินยอมสมัครใจและเป็นธรรม ศาสนาจะจัดว่าเป็นสิ่งดี ดังอายะฮ์ที่ว่า

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ
إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِّنْكُمْ وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ
إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا ﴿٣٠﴾ وَمَنْ يَفْعَلْ ذَلِكَ عُدْوَانًا وَظُلْمًا
فَسَوْفَ نُصَلِّيهِ نَارًا وَكَانَ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا ﴿٣١﴾﴾ (30-29)

ความว่า “ โอ้ผู้ศรัทธาทั้งหลาย! จงอย่ากินทรัพย์สินของพวกเจ้า ในระหว่างพวกเจ้าโดยมิชอบ นอกจากมันจะเป็นการค้าขายที่เกิดจากความพอใจในหมู่พวกเจ้าและจงอย่าฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเมตตาต่อพวกเจ้าเสมอ และผู้ใดที่กระทำเช่นนั้นโดยเจตนาละเมิดและข่มเหงแล้ว เราก็จะให้เขาเข้าไปนรกและนั่นเป็นสิ่งที่ง่ายดายแก่อัลลอฮ์” (อันนิซาอู 29-30)

ดังนั้นอิสลามจึงไม่อนุญาตให้คนหนึ่งคนใดทำอันตรายผู้อื่นเพื่อผลประโยชน์ของตนเอง ห้ามการลักขโมย ห้ามการให้และการรับสินบน ห้ามการพนัน การหลอกลวงฉ้อฉล การโกง การปลอมแปลง และห้ามใช้ดอกเบี้ยเป็นวิธีการแสวงหาทรัพย์สินให้กับตน ไม่ว่าจะโดยความยินยอมของอีกฝ่ายด้วยหรือไม่ก็ตาม

อิสลามเป็นศาสนาที่ต่อต้านอุตสาหกรรมและผลิตภัณฑ์ที่นำพาผู้คนไปสู่อบายมุขและการล่วงละเมิดบทบัญญัติของอัลลอฮ์(ﷻ) เช่น อุตสาหกรรมรูปปั้น อุตสาหกรรมผลิตเครื่องดนตรี และอุตสาหกรรมสิ่งเสพยาเสพติดและของมีนเมาชนิดต่างๆ รวมทั้งต่อต้านอาชีพแห่งโลกมายาและแสงสีเสียง เช่น อาชีพนักแสดง นักร้อง นักเต้น นักแสดงโป๊เปลือย เป็นต้น นอกจากนั้นอิสลามยังได้ห้ามอาชีพหรือหน้าที่การทำงานต่างๆที่มีส่วนช่วยเหลือส่งเสริมในสิ่งอธรรมและต้องห้าม เช่นการทำงานในองค์กรหรือมูลนิธิที่รูปลักษณ์ภายนอกแสดงการให้ความช่วยเหลืออิสลาม แต่ธาตุแท้ของมูลนิธิหรือองค์กรดังกล่าวทำสงครามและต่อต้านมุสลิม รวมทั้งเผยแพร่กระจายความชั่วร้ายและความเสื่อมเสียในรูปแบบต่างๆ ให้กับชาวมุสลิมและชาวโลก

ดังนั้นมุสลิมพึงตระหนัก ทั้งพึงระมัดระวังและปกป้องตนเองจากสิ่งดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอและรู้เท่าทัน ทั้งนี้โดยหลีกเลี่ยงการแสวงหาปัจจัยยังชีพที่ปนเปื้อนกับสิ่งหะรอมเนื่องจาก

อัลลอฮฺ (ﷻ) นั้นทรงดีเลิศ พระองค์จะไม่ทรงตอบรับการทำงานใดๆจากปวงบ่าวของพระองค์เว้นแต่จากการทำงานที่ดีเลิศเท่านั้น ในหะดีษบทหนึ่งท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

(())

ความว่า “จงละทิ้งสิ่งที่ท่านกลางแกลงใจไปสู่สิ่งที่ท่านไม่กลางแกลงใจ” ¹⁶³

และพึงระลึกอยู่เสมอว่าก่อนเนื้อทุกอย่างขึ้นที่เกิดจากการรับประทานอาหารที่หะรอมในร่างกายคนเรา ไฟนรกนั้นคู่ควรกับการเผาผลาญก่อนเนื้อขึ้นนั้นเป็นอย่างยิ่ง ดังหะดีษบทหนึ่งที่ท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่า

(())

ความว่า “แท้จริงก่อนเนื้อที่เกิดจากสิ่งต้องห้ามจะไม่งอกเงยทวีคูณเว้นแต่ไฟนรกเท่านั้นที่คู่ควรกับมัน” (บันทึกโดย al-Tirmidhiy, n.d.:614, และ al-Hakim, 1998:7245)¹⁶⁴

3.2.19 การเติมพั้นในเกมกีฟาถือเป็นสิ่งต้องห้ามเว้นแต่บางประเภทที่กฎหมายอนุโลม
ปราชญ์กฎหมายอิสลามมีมติเป็นเอกฉันท์ในเรื่องที่ว่าเกมกีฟานั้นเป็นสิ่งหะรอมต้องห้ามในทางศาสนา¹⁶⁵ ถึงแม้การเติมพั้นนั้นจะเกิดขึ้นด้วยความยินยอมที่สมบูรณ์ระหว่างทั้งสองฝ่าย ทั้งนี้เพราะอัลลอฮฺ(ﷻ)ได้มีคำรัสว่า

﴿يَأْتِيهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِنَّمَا الْحَمْرُ وَالْمَيْسِرُ وَالْأَنْصَابُ
وَالْأَزْلَمُ رِجْسٌ مِّنْ عَمَلِ الشَّيْطَانِ فَأَجْتَنِبُوهُ لَعَلَّكُمْ
تُفْلِحُونَ ﴿٦٦﴾ إِنَّمَا يُرِيدُ الشَّيْطَانُ أَنْ يُوقَعَ بَيْنَكُمْ

¹⁶³ หะดีษอ้างแล้วหน้า 95

¹⁶⁴ อัศศอรัญชี้ชัดกล่าวว่าหะดีษนี้เป็นหะดีษดี และมีเพียงสายรายงานเดียว เนื่องจากเราไม่รู้จักมัน นอกจากหะดีษที่รายงานจากอุมัยยิดิลลาฮฺบุตรมุซา

¹⁶⁵ นอกจากในเกมกีฟาที่ท่านนบี(ﷺ)ยกเว้นหรืออนุโมติให้มีการเติมพั้นดังที่ได้ระบุในหะดีษอะบิสูรียเราะฮ์ที่ว่า

(())

ความว่า “ไม่อนุญาตให้มีการเติมพั้นในการแข่งขันนอกจากสัตว์ประเภทเท้ามีกีบ(เช่นม้า) สัตว์ประเภทเท้าหุ้มส้น (เช่นอูฐ) และอาวุธประเภทที่ใช้ยิง (เช่นธนู)”

الْعَدَاوَةَ وَالْبَغْضَاءَ فِي الْخَمْرِ وَالْمَيْسِرِ وَيَصُدَّكُمْ عَنْ
ذِكْرِ اللَّهِ وَعَنِ الصَّلَاةِ ۗ فَهَلْ أَنْتُمْ مُنْتَهُونَ ﴿٩٠﴾ (90-91)

ความว่า “ผู้ศรัทธาทั้งหลาย! ที่จริงสุราและการพนันและแท่นหินสำหรับเชือดสัตว์บูชาชัยญและการเลี้ยงตัวนั้น เป็นสิ่งโสมมอันเกิดจากการกระทำของชัยญอน ดังนั้นพวกเจ้าจงห่างไกลจากมันเสีย เพื่อว่าพวกเจ้าจะได้รับความสำเร็จที่แท้จริง ชัยญอนนั้นเพียงต้องการที่จะให้เกิดการเป็นศัตรูกันและการเกลียดชังกันระหว่างพวกเจ้าในสุราและการพนันเท่านั้น และมันจะหันเหพวกเจ้าออกจากมารำลึกถึงอัลลอฮ์และการละหมาด แล้วพวกเจ้าจะยุติไหม?” (อัลมาอิดะฮ์: 90-91)

อิบนุอับบาสกล่าวว่ : การพนันในอายะฮ์นี้หมายถึงการเดิมพัน (al-Shaukaniy,1994:2/95)

อัลลอฮ์(ﷻ)ตรัสว่า

﴿ وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ وَتُدْلُوا بِهَا إِلَى الْحُكَّامِ
لِتَأْكُلُوا فَرِيقًا مِّنْ أَمْوَالِ النَّاسِ بِالْإِثْمِ وَأَنْتُمْ تَعْلَمُونَ ﴾

(118)

ความว่า “และพวกเจ้าจงอย่ากินทรัพย์สินสมบัติของพวกเจ้าระหว่างพวกเจ้าโดยมิชอบและจงอย่าจ่ายมันให้แก่ผู้พิพากษา เพื่อที่พวกเจ้าจะได้กินส่วนหนึ่งจากทรัพย์สินสมบัติของผู้อื่นด้วยการกระทำสิ่งที่เป็นบาป ทั้งๆ ที่พวกเจ้ารู้กันอยู่” (อัลบะเกาะเราะฮ์:188)

เมื่ออิสลามได้อนุมัติการรื่นเริงและการเล่นในรูปแบบต่างๆจำนวนหนึ่ง ก็ได้ห้ามปรามทุกๆการเล่นที่มีการปะปนหรือเกี่ยวข้องกับการพนัน ซึ่งหมายถึงการที่ผู้เล่นมีโอกาสที่จะได้ และมีโอกาสที่จะเสียทรัพย์สินจากการเล่นหรือการแข่งขันนั้นเท่าๆกัน

ในหะดีษบทหนึ่งท่านนบี(ﷺ)ได้กล่าวว่

(())

ความว่า “ผู้ใดกล่าวแก่เพื่อนของเขาว่า: มาเถิด เรามาพนันกันเขาจงจ่ายทานเสีย”
(บันทึกโดยal-Bukhariy,1987:5942, และMuslim,n.d.:1647)

การพนันนั้นไม่ถือเป็นวิธีการแสวงหาทรัพย์สินที่ถูกต้องตามหลักศาสนา แต่มันมีสถานะเดียวกับสิ่งมีเงินเมาทิ้งหลาย เป็นบ่อเกิดของการเป็นศัตรู เป็นสาเหตุของความเกลียดชังและความอาฆาตแค้นระหว่างผู้เล่นด้วยกัน ทั้งยังเป็นการกินทรัพย์สินของผู้อื่นโดยวิธีการอันมิชอบ บรรดาเศาะหาบะฮ์และตาบิอินกลุ่มหนึ่งกล่าวว่า “ทุกๆสิ่งที่มีการเดิมพัน เช่นการเล่นลูกเต๋า และหมากรุกถือเป็นการพนันทั้งสิ้น แม้กระทั่งการเล่นลูกจันท์เทศและการเล่นข้อต่อของเด็กๆ (ในรูปแบบการเดิมพัน) เว้นแต่สิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ศาสนาอนุญาต เช่นการแข่งขันสัตว์ประเภทที่ใช้เป็นพาหนะ เช่นม้า อูฐ และในการจับสลากแบ่งสิทธิ (กรณีที่เกิดถกกันไม่ได้)” (al-Shaukaniy:1/276)

ท่านนบี(ﷺ)ได้อนุมัติการเดิมพันในหะดีษบทหนึ่งว่า

(())

ความว่า “ไม่อนุญาตให้มีการเดิมพันในการแข่งขันนอกจากสัตว์ประเภทเท้ามีกีบ (เช่นม้า) สัตว์ประเภทเท้าหุ้มส้น(เช่นอูฐ)และ อาวุธประเภทที่ใช้ยิง(เช่นธนู)” 166

การเดิมพันในหะดีษข้างต้นหมายถึง การวางสิ่งของไว้เป็นหลักประกันในการแข่งขันวิ่ง หรือยิงธนู ซึ่งผู้ชนะจะได้เป็นเจ้าของสิ่งของนั้น การเดิมพันในรูปแบบนี้เป็นการวางหรือให้รางวัลโดยผู้เข้าแข่งขันฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือวางไว้โดยฝ่ายปกครอง ทางราชการ องค์กรการกุศล หรือผู้มีใจบุญจิตกุศล ทั้งนี้เพื่อให้รอดพ้นจากความคลุมเครือทั้งหลาย และเพื่อให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลินในการชมและการเชียร์ ซึ่งมีได้มีจุดประสงค์อื่นใดนอกจากเพื่อเป็นการส่งเสริมสนับสนุนให้มีการเตรียมความพร้อมสำหรับการพิทักษ์ปกป้องศาสนาของอัลลอฮ์(ﷻ)

อัลบะฮูตี (al-Bahuti,1982 :4/47) กล่าวว่า “อนุมัติให้เล่นในสิ่งที่เกิดประโยชน์และไม่เป็นโทษ”

อิบน์คัยมียะฮ์ (Ibn Taimiyah,1995:32/216) กล่าวว่า “ไม่อนุญาตให้เล่นในทุกๆสิ่งที่น่าไปสู่สิ่งหะรอมต้องห้ามและไม่มีผลประโยชน์ที่แน่ชัดในทางศาสนา เพราะมันอาจเป็นสาเหตุที่น่าไปสู่ความชั่วร้ายเสื่อมเสีย และไม่อนุญาตสิ่งอื่นใดก็ตามที่เป็นต้นเหตุให้เกิดการหันเหจากการปฏิบัติตามในสิ่งที่อัลลอฮ์(ﷻ)ได้ทรงบัญชา ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะไม่ใช่สิ่งหะรอมในตัวของมันเองก็ตาม เช่นการซื้อขาย และการทำการค้า ตลอดจนสิ่งมอมเมาที่ไร้สาระทั้งหลาย รวมทั้งการเล่นกีฬาประเภทต่างๆที่ไม่มีส่วนช่วยเหลือในการผดุงคุณธรรมและพิทักษ์ปกป้องศาสนา สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถูกจัดว่าหะรอมทั้งสิ้น”

ดังนั้นการแข่งขันมวยปล้ำก็ดี การแข่งขันวิ่งก็ดี และการแข่งขันกีฬาอื่นๆที่คล้ายคลึงกับกีฬาสองประเภทนี้ ถือเป็นการอืบาอะฮ์ต่ออัลลอฮ์(ﷻ)ตราบใดที่เป่าประสงค์ในการเล่นกีฬาต่างๆเหล่านี้เพื่อช่วยเหลือสนับสนุนอิสลาม รางวัลหรือเดิมพันที่ได้รับจากการแข่งขันกีฬาเหล่านี้ก็ถือเป็นสิ่งที่ชอบ

166 หะดีษอ้างแล้วหน้า 62

ธรรม ดังนั้นผู้ชนะจึงสมควรที่จะได้รับรางวัลหรือสิ่งตอบแทนนั้น ทั้งนี้โดยมีเงื่อนไขว่าการแข่งขันกีฬาเหล่านั้นต้องเป็นกีฬาที่ดีและมีคุณประโยชน์ในทางศาสนา

3.3 ตารางสรุปความสอดคล้องระหว่างหลักเกณฑ์และกฎเกณฑ์ฟิสิกส์ที่มีต่อเกมกีฬา ความสอดคล้องระหว่างหลักเกณฑ์และกฎเกณฑ์ฟิสิกส์ที่มีต่อเกมกีฬาสรุปได้ดังนี้

หลักเกณฑ์และกฎเกณฑ์ ข้อบัญญัติ	ความสอดคล้อง	หมายเหตุ
1.พื้นฐานเดิมของทุกสรรพสิ่งล้วนเป็นที่อนุวัติ	เกมกีฬาชนิดต่างๆโดยทั่วไป เช่น ฟุตบอล วอลเลย์บอล,บาสเก็ตบอลฯลฯ ล้วนเป็นที่อนุวัติให้มีการแข่งขัน トラบใดที่ไม่ปะปนหรือข้องเกี่ยวกับสิ่งหะรอมต้องห้ามในศาสนา	เกาะวาอิดฟิสิกส์ยะฮู (หลักเกณฑ์ฟิสิกส์)
2.ความไม่บริสุทธิ์ของที่มาและการเป็นอันตรายในเกมกีฬาเป็นสาเหตุของการบัญญัติห้าม	<p>- ตัวอย่างกีฬาที่ไม่อนุวัติเนื่องจากความไม่บริสุทธิ์ เช่นการเล่นโยคะ,การแข่งขันเรือยาวเพื่อบูชาแม่น้ำ,การรำไหว้ครูในมวยไทย เป็นต้น</p> <p>- ตัวอย่างกีฬาที่ไม่อนุวัติเนื่องจาก การเป็นอันตรายเช่นมวยไทย มวยสากล รถยนต์และรถจักรยานยนต์วิบากผาดโผน เป็นต้น</p>	ยกเว้นมีเครื่องป้องกันตัวที่รัดกุมและมั่นใจว่ามีความปลอดภัยสูงต่อชีวิตและทรัพย์สินทั้งของตนเองและคู่แข่ง

<p>3.เจตนาดีมิได้ทำให้สิ่งหะรอมเป็นที่ยอมรับ</p>	<p>การที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งประพฤติปฏิบัติในสิ่งหะรอมต้องห้ามโดยที่เขามีจุดประสงค์และเจตนาที่ดีในการกระทำนั้น การกระทำของเขาดังกล่าวไม่เป็นที่ยอมรับในทางศาสนาเช่น เล่นเกมกีฬาที่ต้องห้ามในศาสนาหรือเดิมพันในสิ่งที่ไม่อนุญาตโดยมีเจตนาเพื่อนำเงินรายได้เข้ามูลนิธิการกุศลหรือเพื่อสร้างมัสยิด หรือโรงเรียนสอนศาสนา การกระทำดังกล่าวถือเป็นสิ่งที่ผิดกับหลักศาสนา</p>	
<p>4.สิ่งที่นำไปสู่สิ่งหะรอมถือเป็นสิ่งที่หะรอมด้วยเช่นกัน</p> <p>5.สิ่งหะลาลมีอยู่เพียงพอและผดุงไว้ซึ่งผลประโยชน์สำหรับมนุษย์ทั้งหมด</p>	<p>เช่นจัดการแข่งขันกีฬาในเดือนรอมฎอนอันเป็นต้นเหตุของการกระหายน้ำซึ่งอาจนำไปสู่การละศีลอด</p> <p>อิสลามห้ามการพนันทุกชนิดเพื่อผดุงผลประโยชน์และปกป้องความเสียหายอันอาจจะเกิดขึ้นกับมวลมนุษย แต่ในขณะที่เดียวกันก็อนุญาตการเดิมพันในเกมกีฬาที่มีจุดประสงค์เพื่อใช้ในกิจกรรมการพิทักษ์ความยุติธรรมและปกป้องรักษาศาสนา</p>	
<p>6.สิ่งหะรอมที่มีอยู่ในเกมกีฬาไม่ถือเป็นสิ่งที่ถูกผ่อนปรนในศาสนา</p>	<p>การแข่งขันว่ายน้ำและการแข่งขันวิ่งของสตรีในสภาพเปิดเผยสัดส่วนสตรีระต่อน้ำผู้คนที่ชายและหญิงโดยอ้างเหตุผลเป็นอาชีพหรือเพื่อชื่อเสียงของประเทศไม่ถือเป็นภาวะคับขันที่สามารถผ่อนปรนสิ่งต้องห้ามในศาสนาได้แต่อย่างใด</p>	

<p>7.การยึดหลักผลประโยชน์และการป้องกันผลเสียถือเป็นสิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึง</p>	<p>ตัวอย่างการยึดหลักผลประโยชน์</p> <ul style="list-style-type: none"> - หยุดการเล่นกีฬาในขณะที่มีเสียงเรียกร้องเชิญชวนสู่การละหมาดโดยยึดหลักผลประโยชน์ที่จะได้รับจากการละหมาดทั้งที่เป็นผลประโยชน์ที่จะได้รับในโลกนี้และที่เป็นผลประโยชน์ที่จะได้รับในโลกหน้า <p>ตัวอย่างการคำนึงถึงผลเสีย</p> <ul style="list-style-type: none"> -งดจัดการแข่งขันกีฬาในเดือนรอมฎอน โดยคำนึงถึงผลเสียที่ตามมากับนักกีฬา อันเป็นต้นเหตุของการกระหายน้ำซึ่งอาจนำไปสู่การละศีลอด -งดการเดินรำ ีลาสกับสามีหรือภรรยาผู้อื่น โดยคำนึงถึงผลเสียที่จะตามมาเช่นการละเมิดประเวณี การทะเลาะวิวาท การประทุษร้าย หรือการฆาตกรรมอันเนื่องมาจากความหึงหวง เป็นต้น 	
<p>8.สิ่งใดๆที่กลางแกลงสงสัยให้หลีกเลี่ยง</p>	<p>เช่น หลีกเลี่ยงการฝึกฝนหรือการแข่งขันกีฬาเมื่อเกิดการสงสัยในความบริสุทธิ์ของประวัติความเป็นมา ตลอดจนกลุ่มของการเล่นกีฬานั้นๆ เช่นสงสัยในประวัติของกีฬาโยคะ,หรือสงสัยในจุดประสงค์ของการแข่งขันเรือยาว เป็นต้น</p>	
<p>9.การเลือกปฏิบัติในสิ่งที่มีความสำคัญและมีความจำเป็นสูงสุดก่อนสิ่งที่มีความสำคัญลำดับรองถือเป็นสิ่งจำเป็น</p>	<p>มนุษย์พึงรู้จักเลือกปฏิบัติในสิ่งที่สำคัญและมีความจำเป็นสูงสุดต่อชีวิตตนก่อนสิ่งอื่นๆที่มีความสำคัญและความจำเป็นลำดับรองหรือน้อยกว่า เช่นไม่</p>	

	<p>หมกมุ่นอยู่กับการเล่นกีฬา(ซึ่งจัดเป็นกิจกรรมที่อยู่ในระดับปัจจัยขั้นเสริมแต่ง-</p> <p>-) จนเลยเวลาของการประกอบ</p> <p>อิมบาคะฮุ(ซึ่งจัดเป็นกิจกรรมที่อยู่ในระดับปัจจัยขั้นจำเป็น - -) เช่น</p> <p>ละหมาดและถือศีลอด หรือเล่นกีฬาจนเสียเวลาในการทำมาหากิน หรือกระทบต่อภาระหน้าที่ที่ตนเองพึงต้องรับผิดชอบ(ซึ่งจัดเป็นกิจกรรมที่อยู่ในระดับปัจจัยขั้นเสริมแต่ง- -) เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ถือเป็นสิ่งจำเป็นที่มุสลิมต้องรู้จักลำดับความสำคัญ มิฉะนั้นแล้วจะตกอยู่ในภาวะของผู้ขาดทุน</p>	
10.พฤติกรรมแสดงถึงเจตนา	<p>การตั้งเจตนาหรือเนียตในการทำงานทุกอย่างถือเป็นเรื่องสำคัญ ทั้งนี้เพราะการเนียตนั้นคือสิ่งจำแนกสิ่งที่เป็นอิมบาคะฮุออกจากอิมบาคะฮุ(จารีตประเพณีปฏิบัติ) เช่นจำแนกการเล่นกีฬาที่เป็นอิมบาคะฮุออกจากอิมบาคะฮุทั่วไปโดยการตั้งเจตนาเล่นกีฬาเพื่ออัลลอฮ์หรือฝึกขบรลยนต์เพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ เป็นต้น</p>	
11.การแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ในทุกโอกาสถือเป็นหน้าที่ที่พึงปฏิบัติ	<p>มนุษย์ทุกคนพึงแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ในทุกโอกาส ทั้งนี้โดยการประกอบอิมบาคะฮุที่เป็นภาคบังคับ(วาญิบ)ต่างๆหรือโดยการเล่นกีฬาที่เป็นสิ่งที่อนุวัติ(มุบาหฺ) ซึ่งหากมีการตั้งเจตนาในการเล่นเพื่ออัลลอฮ์หรือเพื่อช่วยเหลือเพื่อนมนุษย์ก็ถือเป็นอิมบาคะฮุด้วยเช่นกัน</p>	<p>ฎะวะวาบิฎฟิ กะฮิยะฮุ (กฎเกณฑ์ฟิ กะฮิ)</p>
12.ทุกๆการทำงานที่ดีที่ถูกระทำเพื่ออัลลอฮ์และหวังในความ	<p>คำว่าอิมบาคะฮุมีความหมายที่กว้างและครอบคลุมทั้งนี้การกระทำทั้งหลาย</p>	

<p>โปรดปรานของพระองค์ถือเป็นอียิปต์</p>	<p>หากมีการตั้งเจตนาเพื่ออัลลอฮ์ก็ถือเป็นอียิปต์ด้วยทั้งหมดเช่น เล่นกีฬาโดยตั้งเจตนาเพื่อให้ร่างกายสมบูรณ์แข็งแรงสำหรับใช้ในการประกอบศาสนกิจ หรือตั้งเจตนาในการฝึกฝนหรือการแข่งขันกีฬาเพื่อผลของความยุติธรรมและพิทักษ์ศาสนาก็ถือเป็นอียิปต์ด้วยเช่นกัน</p>	
<p>13.ความเจริญและการพัฒนา มิได้ขัดกับอิสลาม</p>	<p>อิสลามมิได้ห้ามการเล่นกีฬาชนิดต่างๆหรือห้ามการสร้างสโมสรกีฬา แต่อิสลามห้ามความหลงใหลบ้าคลั่งและความเลเยิดในเกมส์กีฬา กระทั่งสิ่งอื่นๆ แม้แต่ศาสนา ก็กลายเป็นเรื่องเล็กหรือเป็นเรื่องรองที่หมดความสำคัญเมื่อเทียบกับกีฬา</p>	
<p>14.การหลงใหลในเกมส์กีฬาจนเลเยิดถือเป็นสิ่งที่น่าตำหนิ</p>	<p>อิสลามได้ตำหนิผู้ที่ใช้ชีวิตอย่างหลงระเริงในโลกนี้และมีความเฉยชากับชีวิตอันนิรันดร์ในโลกหน้า ทั้งนี้เพราะเป้าหมายหลักของการมีชีวิตอยู่ในโลกนี้ของมุสลิมคือการแสวงหาความโปรดปรานจากอัลลอฮ์ซึ่งเป็นสิ่งที่ควรได้รับจากพระองค์ในโลกหน้า ด้วยเหตุนี้ไม่ควรที่มุสลิมจะถูกลมอมเมาด้วยกีฬาโดยการทุ่มเทชีวิตจิตใจเพื่อมันอย่างหมดสิ้น เพราะชัยชนะหรือความสำเร็จที่ได้รับจากเกมส์กีฬาเป็นสิ่งที่เล็กน้อยและไม่ยั่งยืนจริง หากแต่ชัยชนะที่แท้จริงและยิ่งใหญ่คือชัยชนะในวันอาคิเราะฮ์</p>	
<p>15.การรื่นเริงในเกมส์กีฬาพึงอยู่ในขอบเขตที่ศาสนากำหนด</p>	<p>การรื่นเริงในอิสลามนั้นมีขอบเขตที่ชัดเจน กล่าวคืออิสลามห้ามการรื่นเริงใดๆที่เป็นสาเหตุของการหลงลืมอัลลอฮ์</p>	

	<p>หรือละเลยการประกอบอิบาตะสุดต่อพระองค์ทั้งนี้เนื่องจากการรื่นเริงจนเลยเถิดในเกมกีฬาและการแสวงหารายได้ตลอดจนชื่อเสียงโดยอาศัยการกีฬานั้นถือเป็นกลยุทธ์อันแยบยลของชัยฏอนมารร้ายในการหลอกลวงมนุษย์ให้เห็นห่างจากแนวทางอันเที่ยงตรงของอิสลาม กระทั่งกลายเป็นพรรคพวกสมาชิกที่คอยสนับสนุนกิจการของพวกมันในที่สุด</p>	
<p>16.การบริหารเวลาในชีวิตประจำวันถือเป็นสิ่งจำเป็น</p>	<p>ในการใช้ชีวิตประจำวันของมุสลิมพึงมีการแบ่งเวลาสำหรับการอิบาตะสุดต่ออัลลอฮ์ไว้อย่างชัดเจนโดยไม่มีการละเลยหรือหย่อนยานในการปฏิบัติ และควรแบ่งเวลาสำหรับการประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองและครอบครัว นอกจากนั้นควรแบ่งเวลาไว้สำหรับการพักผ่อนหย่อนใจ โดยการเล่นกีฬาเพื่อความผ่อนคลายและเป็นการลดความตึงเครียดจากการงานต่างๆ ซึ่งถือเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ด้วยกันและไม่ถือเป็นบาปแต่อย่างใด</p>	
<p>17.การยึดติดแนวคิดชาตินิยมแบบญูฮิลียะฮ์ถือเป็นสิ่งต้องห้าม</p>	<p>การแบ่งฝักแบ่งฝ่ายเพื่อเชียร์กีฬาอย่างลืมนกระทั่งลืมนความเป็นพี่น้องในศาสนาถือเป็นการกระทำตามแนวคิดชาตินิยมแบบญูฮิลียะฮ์ซึ่งเป็นสิ่งต้องห้าม ทั้งนี้เพราะอิสลามได้ทำลายกำแพงแห่งชาตินิยมทั้งหมดตั้งแต่สมัยท่านเราะฮ์ลุลและได้ปลูกฝังความรักความปรองดองให้เกิดขึ้นระหว่างหมู่ผู้ศรัทธาด้วยกันแทนที่แล้ว</p>	

<p>18.ความแตกต่างทางสตรีระ ร่างกายถือเป็นสิ่งต้องคำนึงถึง</p>	<p>ผู้หญิงมุสลิมะฮ์ในยุคปัจจุบันมีการ เล่นกีฬาเกือบทุกชนิดที่ผู้ชายเล่น นอกเหนือจากนั้นพวกนางยังออกจาก บ้านไปร่วมทำการแข่งขันกีฬาในระดับ ต่างๆ โดยไม่คำนึงถึงความเหมาะสมของ สตรีระความเป็นสตรีเพศที่อ่อนแอและ อ่อนโยนของพวกเธอ นี่เป็นกลอุบาย และเล่ห์เหลี่ยมของศัตรูอิสลามที่ร่วมมือ กับชัยฏอนมารร้ายในการทำลาย เกียรติยศและศักดิ์ศรีของความเป็นมุสลิมะฮ์ให้หมดสิ้นไปจากตัวเธอ</p>	
<p>19.การปกปิดเอาเราะฮ์ถือเป็น หน้าที่ที่จำเป็นต้องพึงปฏิบัติ</p>	<p>ศัตรูของอิสลามสามารถสร้าง ความชอบธรรมให้กับผู้หญิงโดยการ เรียกร้องเชิญชวนพวกนางออกจากบ้าน ไปสมาคมกับผู้ชายในทุกๆวงการ แม้กระทั่งวงการกีฬา ด้วยเหตุดังกล่าว พวกนางจึงเกิดการสูญเสียโอกาสในการ เป็นแม่บ้านที่ดีและยังแพร่กระจายความ เสียหายให้กับผู้อื่น โดยการสร้างความ เสื่อมโทรมและความต่ำทรามทาง จริยธรรมให้กับสังคมด้วยการเปิดเผยเอา เราะฮ์(อวัยวะพึงปกปิดทางศาสน บัญญัติ)ของเธอต่อสาธารณชน เพราะ แท้จริงแล้วผู้หญิงนั้นคือฟิตนะฮ์(สิ่ง ทดสอบ) ทั้งจากน้ำเสียง อากัปกิริยา ลักษณะท่าทาง ตลอดจนโครงสร้างทุก ส่วนของร่างกายนาง สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ล้วนเป็นเอาเราะฮ์และจัดเป็นฟิตนะฮ์ที่ ยิ่งใหญ่สำหรับบุรุษเพศและมวล มนุษยชาติ</p>	

<p>20.การปะปนระหว่างเพศเป็น ที่ต้องห้ามในเกมกีฬา</p>	<p>ตัวอย่างของการปะปนที่ต้องห้ามใน เกมกีฬามีมากมายอาทิเช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - การแข่งขันกีฬาประเภทคู่ผสมชาย-หญิงในกีฬาเทนนิส, เทเบิลเทนนิส และแบดมินตัน - การเดินลีลาศ, บัลเลต์ประเภทคู่ - กองเชียร์ข้างสนามที่นั่ง, ยืนปะปนกันชายหญิง ทั้งหลายทั้งปวงล้วนเป็นที่ต้องห้ามในอิสลาม 	
<p>21.กฎบัตรนานาชาติและ ประเพณีกีฬาพึงอยู่ใต้อำណัติ บทบัญญัติของศาสนา</p>	<p>- มุสลิมพึงให้เกียรติและให้ความเคารพ บทบัญญัติของศาสนาด้วยการสวมใส่ อาภรณ์ที่ปกปิดเอาเราะฮ์และพึง หลีกเลี่ยงการสวมใส่ชุดกีฬาที่เปิดเผยเอา เราะฮ์ด้วยเจตนาเพื่อให้เกียรติและให้ ความเคารพในกฎบัตรนานาชาติและ ปฏิบัติตามประเพณีกีฬา ทั้งนี้เนื่องจาก บทบัญญัติของศาสนาควรค่าแก่การให้ ความเคารพเหนือกว่ากฎบัตรนานาชาติ และประเพณีกีฬาอย่างมีอาจเทียบกันได้</p> <ul style="list-style-type: none"> - การจัดการแข่งขันในช่วงเวลา ละหมาดหรือในช่วงเดือนถือศีลอด รอมฎอนถือเป็นการให้เกียรติและความ เคารพต่อกฎบัตรนานาชาติและระเบียบ ประเพณีกีฬา แต่กลับเป็นการดูถูกและ ไม่ให้เกียรติศาสนาที่ตนนับถือ 	
<p>22.การแสดงออกและการ เปิดเผยสัญลักษณ์ทางศาสนา ถือเป็นหน้าที่</p>	<p>การแสดงออกและการเปิดเผย สัญลักษณ์ของศาสนาเป็นรูปแบบหนึ่ง ของการเชิญชวนสู่ศาสนาของอัลลอฮ์ซึ่ง อาจกระทำได้โดยอาศัยช่วงเวลาหรือ ฤดูกาลของการแข่งขันกีฬา</p> <p>สัญลักษณ์ที่ควรแสดงออกและ เปิดเผยเหล่านั้นได้แก่</p>	

	<ul style="list-style-type: none"> - การรักษาเวลาละหมาด - การเชิญชวนสู่ศาสนาของอัลลอฮ์ - การท้าทายแบบอิสลามโดยการให้ سلام 	
23. การวะลาอ์และการบะรออ์ที่เกินขอบเขตถือเป็นสิ่งต้องห้าม	<p>การลุ่มหลงในกีฬากระทั่งมองข้ามความเป็นพี่น้องในศาสนาถือเป็นการวะลาอ์และการบะรออ์ที่ต้องห้ามในศาสนา ดังตัวอย่างเช่น</p> <ul style="list-style-type: none"> - รักและเชียร์ผู้เล่นหรือทีมที่โปรดปราน โดยไม่คำนึงถึงลัทธิความเชื่อศาสนา หรือความมีอคติต่อศาสนาที่ตนนับถือของนักกีฬาเหล่านั้น - โกรธเกลียดผู้เล่นหรือทีมตรงข้าม โดยไม่คำนึงว่าเขาเป็นพี่น้องร่วมศาสนา 	
24. วิทยุญาณแห่งกีฬาพึงมีความสอดคล้องกับวิทยุญาณแห่งศรัทธา	<p>ในบางครั้งอาจเกิดการให้ความรักหรือการเป็นปฏิบัติที่ขัดแย้งหรือผิดจากเจตนารมณ์ของอิสลามอันเนื่องมาจากเกมการแข่งขันกีฬา กล่าวคือเกิดการแสดงความรักหรือความชอบพร้อมประกาศตนเป็นผู้สนับสนุนช่วยเหลือแก่นักกีฬาหรือทีมที่ตนชื่นชอบ และประกาศตนเป็นปฏิบัติกับทีมฝ่ายตรงข้าม โดยไม่พิจารณาว่าทีมหรือผู้เล่นที่เป็นฝ่ายตรงข้ามนั้นจะเป็นผู้มีความเชื่อศรัทธาเช่นเดียวกับตนหรือไม่ และบุคคลหรือทีมที่ตนรักหรือชื่นชมนั้น มีอคติกับศาสนาของตนหรือไม่ สิ่งดังกล่าวเหล่านี้ควรเป็นสิ่งสำคัญลำดับแรกในการพิจารณาให้ความรักความชื่น</p>	

	ชมหรือการประกาศตนเป็นปฏิบัติ เพราะมีเช่นนั้นแล้วอาจกลายเป็นสมุน ของผู้ที่เป็นอริกับศาสนาของตน และ เป็นปฏิบัติหรือผู้ต่อต้านพี่น้องร่วม ศรัทธาโดยไม่รู้ตัว	
25.การส่งเสริมในความดีและ ห้ามปรามในความชั่วถือเป็น หน้าที่	ผู้ใดเพิกเฉยหรือยอมรับกีฬาที่ขัดกับ ศีลธรรมอันดีของศาสนา หรือยอมรับ นักกีฬาที่แต่งตัวไม่เหมาะสมกับ หลักการศาสนา โดยการร่วมเล่นหรือ ทำการแข่งขันกับพวกเขาโดยปราศจาก การชี้แนะแนวทางที่ถูกต้องแก่พวกเขา หรืออย่างน้อยที่สุดคือการปฏิเสธไม่ ยอมรับด้วยหัวใจในพฤติกรรมของพวกเขา ก็จะมีส่วนรับผิดชอบในบาปที่ตน ไม่ได้ทำก่อนด้วย	
26.ความยุติธรรมในการให้คำ ตัดสินเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึง เป็นลำดับแรก	การทำหน้าที่ของผู้ตัดสินควรยืน หยัดบนความถูกต้องและความยุติธรรม เป็นหลัก ทั้งนี้ต้องไม่รู้สึกหวั่นไหวต่อ บททดสอบใดๆ พร้อมทั้งไม่มีการโน้ม เอียงในคำตัดสินของตนแม้ว่าผู้กระทำ ผิดกฎ กติกา นั้นจะเป็นผู้ที่ตนมีความ สนิทสนมรักใคร่เพียงใดก็ตาม นอกจากนั้นควรนำแบบอย่างของท่าน เราะสุล มาเป็นแบบอย่างในการให้คำ ตัดสินและในการปฏิบัติตน	
27.การชมและการเชียร์กีฬาพึง อยู่ในกรอบที่ศาสนานุญาต	ต้องไม่เป็นการชมหรือเชียร์ใน เกมกีฬาที่เป็นที่ห้ามในศาสนา ไม่มี การปะปนกันระหว่างหญิงชาย ไม่มีการ ตะโกนโห่ร้อง ไม่มีการตบมือและการ เป่าปากหรือเป่าเสียงหวีด และต้องไม่ ละเลยหรือล่าช้าในการประกอบ	

	พิธีกรรมศาสนาที่วาญิบ เช่น เกิดการล่าช้า หรือละเลยในการละหมาดเป็นต้น	
28. การแสวงหาทรัพย์สินและยึดกีฬาเป็นอาชีพจำต้องสอดคล้องกับสิ่งที่กฎหมายอนุญาต	อิสลามได้ให้ความแตกต่างระหว่างวิธีการแสวงหาทรัพย์สินที่อนุมัติกับที่ไม่อนุมัติ อิสลามถือว่าทุกๆวิธีการที่ผู้หนึ่งผู้ใดได้รับประโยชน์บนความเดือดร้อนของผู้อื่นเป็นวิธีการที่ไม่ถูกต้องตามหลักศาสนา เช่นเดียวกับการแสวงหาปัจจัยยังชีพโดยอาศัยวิธีการที่ขัดกับบทบัญญัติของศาสนา เช่น การเปิดเผยสัดส่วนเอวเรอะสุดต่อหน้าสาธารณชนในการแข่งขันกีฬาเป็นต้น	
29. การเดิมพันในเกมกีฬาถือเป็นสิ่งต้องห้ามเว้นแต่บางประเภทที่กฎหมายอนุโลม	ไม่อนุญาตให้เล่นเกมกีฬาต่างๆที่นำไปสู่สิ่งหะรอมต้องห้ามและไม่มีผลประโยชน์ที่แน่ชัดในทางศาสนา เพราะมันอาจเป็นสาเหตุที่นำไปสู่ความชั่วร้ายเสื่อมเสีย และไม่อนุญาตสิ่งอื่นใดก็ตามที่เป็นต้นเหตุให้เกิดการหันเหจากการปฏิบัติตามในสิ่งที่อัลลอฮ์ได้ทรงบัญชา ถึงแม้ว่าสิ่งนั้นจะไม่ใช้สิ่งหะรอมในตัวของมันเองก็ตาม รวมทั้งการเล่นกีฬาประเภทต่างๆที่ไม่มีส่วนช่วยเหลือในการผดุงคุณธรรมและพิทักษ์ปกป้องศาสนา สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดถูกจัดว่าหะรอมทั้งสิ้น	